

Молода Україна

журнал українського демократичного молоді

РІК ВИДАННЯ XXXIV

ГРУДЕНЬ — 1984 — DECEMBER

Ч. 339



Борис Олександрів-Грибінський
21. 7. 1921 — 21. 12. 1979

ISSN 0026-9042



НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catherines, Ont., L2M 7H1

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
George Smyk
9559 Patton
Detroit, Mich., 48228

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed Ln.
Hopewell, N. J. 08525

Leonid Jemetz,
251 Amboy Road,
Warren, N. Y. 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

Австралія:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150



МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: О. ПОШИВАНИК

Редакція Колегія:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Криволап, Б. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Ю. Смик, О. Харченко,
Л. Павлюк.

Адміністратор Зіна Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 15.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.50 дол.

В Австралії 10.00 дол. (австраї.)
Ціна одного примірника: 1. 20 дол.

В Англії і Німеччині 11.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.25 дол.

В усіх інших країнах Європи 10.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В усіх країнах Південної Америки 9.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 75 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє
число журнала, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтер-
національні купони (International coupons) на суму 50 канадій-
ських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мозу, рукописів
не повертає

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди
відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,
Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Б. Олександров, В. Ворскло, Яр
Славутич. Ст. О. — Пам'яті Б. Олександрова. Г. Черінь — Згадую
знову Бориса... В. Шимко — Оксана. З Інформатора голови Ц.К. ОДУ-
М-у. О. Харченко — В обороні нескорених. М. Вірний — На згадку
про Данила. А. Смик — Неукраїнські українці. Н. Бей — Зерно існу-
вання. О. Харченко — Ген. Сінглаб в Торонто. З праці бандуристів
ім. Г. Хоткевича. Сторінка Юн. ОДУМ-у. Листи до редакції.

Борис ОЛЕКСАНДРІВ

КОЛИСКОВА

Борисові

СТАРИЙ

Я вже дуже старий. Мої очі вже чітко не бачать.
У померкливих зіницях димить, догоряє мій вік.
Десь не дуже здаля наді мною вже ворони
крячуть,

Але я ще живий. Але я ще цілий чоловік.

Прошуміла весна. Продзвеніло цикадами літо.
Пахне прілістю осінь і в'яне пожовкла трава.
Чи прожив я свій вік, а чи був він примарою,
мітом?

Хоче сонця й тепла посивіла моя голова.

Кажуть спокій, повага і мудрість приходять
з літами
І вирівнюють все: був ти воїн, поет, чи жебрак.
Пізня мудрість ота! Якби вчасно була вона з
нами,
Свою путь життюву я пройшов би напевно не
так.

Тихо падає лист. Ледве-ледве я шум його ловлю.
Це летять мої дні. І не буде для них вороття.
Розказав би своє... Та до кого, до кого промовлю,
Коли кожен спішить, коли в кожного — власне
життя?

Буде знову зима. Забілють засніжені віти.
Буде кості мої холодити морозна імла...
Буде прикро мені. Бо й стари потребують, як
діти,
Трохи лагідних днів. Трохи справжньої ласки
й тепла.

Я вже дуже старий. Мої очі вже чітко не бачать.
У померкливих зіницях димить, догоряє мій вік.
Десь не дуже здаля наді мною вже ворони
крячуть,

Але я ще живий. Але я ще цілий чоловік.

12. VII. 1968

* Музичну до цього твору написав композитор Григорій Китастий.

1954

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ ТА НОВИМ РОКОМ

сердечно вітаємо

Український народ на Батьківщині та у вільному світі, архиєреїв українських церков, братні організації, всіх членів ОДУМ-у, Товариства Одумівських Приятелів, дописувачів, читачів і передплатників журнала "Молода Україна", симпатиків і прихильників ОДУМ-у та бажаємо всім радості, здоров'я і всього найкращого в праці й житті.

Головні Ради Старших Виходників ОДУМ-у в США, Канаді та Німеччині
Центральний Комітет ОДУМ-у, Дирекції корпорацій осель "Україна" і
"Київ"

Редакція та Адміністрація журнала "Молода Україна"

Спи, мій малесенький, спи.
Ниви окутані сном.
Срібною стежкою,
Ніби мережкою,
Місяць пливе за вікном...

Десь за морями — земля,
Житом засіяний лан.
Стелиться хвилями,
Долами, схилами,
Легкий ранковий туман...

Там небосхили ясні —
Неба і золота гра...
Плинуть між кручами
Цвітом квітучими
Води Славути-Дніпра...

Тільки — в неволі той край,
Щастя не бачене там.
Люди засмучені,
Рідні розлучені —
Виростеш — знатимеш сам.

Виростеш, хлопчуку мій,
В цій неозорій землі.
Край той загублений,
Серцем полюблений
Буде ясніти в імлі.

Буде він казка і сон,
Буде він синій розмай,
Поки з безбожої
Сили ворожої
Звільнимо батьківський край!

Спи ж, маленя, засинай...
Поки ще квола рука —
Хай кароокому
В світі жорстокому
Буде дорога легка!

Борис ОЛЕКСАНДРІВ

ПОКАЖУ ТЕБЕ, ДІВЧИНО, СИНОВІ...

Ой, які в тебе очі бурштинові,
Повні сяива, промінні, мов світ!
Покажу тебе, дівчино, синові —
Хай приглянеться пильно, як слід.

Голос — повен сріблистої струнності,
Афродіти ясної — чоло.
За мосії буремної юности
Я не бачив таких — не було.

Не було. Чи були? Не пригадую.
Може ти — неповторна, одна.
І звивається думка досадою,
Що на скронях моїх — сивина...

Чорні брови, а губи — малинові.
Степовий, невпокорений рід.
Покажу тебе, дівчино, синові —
Хай приглянеться пильно, як слід.

24. I. 1974.

ЧЕКАННЯ

А мій батько усе чекає,
Може станеться щось нежданне,
Неймовірне, але жаданне —
А мій батько усе чекає.

Він читає старі газети,
Бо газети приходять пізно.
Десь там грози гуркочуть грізно —
Він читає старі газети.

Що там, як там у ріднім краю?
Кажуть, літо було суворе,
Мабуть, буде ще більше горе —
Що там, як там у ріднім краю?

Батько має років багато.
Не вертатись йому додому.
Прикро бути отак самому —
Батько має років багато.

Сниться рідна земля старому,
Ясні води і тихі зорі.
Плачуть очі померклі в горі —
Сниться рідна земля старому.

I мій батько усе чекає,
Все читає старі газети.
Мчать у темінь страшну ракети —
А мій батько усе чекає...

3. X. 1969

ПОЕТ НА СОЛОВКАХ

...пригадаю Дніпро і вмру.
Є. Плужник

Ще день-два, може три — і ось тут закопають мене,
У одвічнім снігу, в цій холодній північній пустелі.
Рідний край, дальний спомин, востаннє в очах спалахне
I розіб'ється вщент, як літак, налетівши на скелі.
Знаю: смерти проваль неспромога ніде обійти —
Темні ями очиць від колиски чатують і стежать.
Ta по волі чийї крізь хуртечі я мусів пройти,
Щоб померти отут? Мої кості сюди не належать!
Білі ночі пливуть, як привиддя з полярної тьми,
I північна зоря холодіє на вістрях багнетів.
Дніпре, батьку наш Дніпре, до вічного неба
грими,
Чорне море збуди — Біле море ховає поетів!
Замерзають слова, відпадають крижано в сніги,
Замерзає душа — в цій пустелі нема порятунку.
I прощально горячо крізь туман золоті береги,
Сині хвилі Дніпра, що у серці видзвонюють
лунко...

НАЙКРАЩИЙ ВІРШ

Це був жарт, нерозважний жарт
(Признаюся тепер в душі).
У студентській газеті "Гарт"
Я побачив її вірші.

Під Шевченка, під Лесю... Так.
Під Сосюру. Гаї, маї...
Червоніли уста, наче мак,
Усміхалися очі її.

Я сказав, що, мовляв, незгірш —
(Часом ліпші ідуть в коші),
Що сама вона — кращий вірш,
Ніж можливі її вірші.

Дивна музя, кажу, твоя,
Не повірю її журбі.
Хай вже пишуть такі, як я,
Ім гризотно, а що тобі?

Це був жарт, нерозважний жарт.
Гнівом погляд її пашів.
Але більше в газеті "Гарт"
Я не бачив її віршів.

Походжала така сумна...
Та скінчилася все незгірш,
Бо, між іншим, тепер вона —
Мій найкращий, любимий вірш.

Ст. О.

ПАМ'ЯТІ БОРИСА ОЛЕКСАНДРОВА

21 грудня 1984 р. минає 5 років з дня смерті видатного українського поета, основоположника й редактора протягом перших 10 років журналу "Молода Україна" — Бориса Олександрова. Про літературну творчість Бориса Олександрова написано багато статей українськими літературними критиками. Серед них знаходимо визначні імена: Юрія Клена, Юрія Шереха й інші. Творчість Бориса Олександрова передруковується, відзначається та згадується літературознавцями. На серію віршів Бориса Олександрова написано музику українськими композиторами і вони виконуються як пісні.

До редактування "Молодої України" Борис Олексandrів приступив із усталеним редакційним досвідом. У Зальцбурзі, Австрії Борис Олександров був співредактором літературного журнала "Літаври". Головним редактором журнала був Юрій Клен. Редакційна праця Б. Олександрова в "Молодій Україні" припадала на ті часи, коли українська молодь, зазнавши небезпеки й поневірянь у часи минулого світової війни, щойно прибула до США й Канади, щоб влаштувати своє життя й майбутність. Ця молодь жила любов'ю й почуттям морального обов'язку створити щось корисне залишений нею поневоленій Батьківщині. Про цю молодь Борис Олександров говорив у своїй промові на 4-му з'їзді ОДУМ-у, яка була видрукована в журналі "Молода Україна", за жовтень-листопад 1954 р.:

"Молодь, що заініціювала і створила ОДУМ, чи та молодь, що влилася в нього згодом — це та сама віком молодь, що і в СУМ-і, в ПЛАСТ-і, і в інших молодечих організаціях — молодь, що зростала і світоглядово формувалася в громах і пожарищах минулого світової війни. Основну масу нас війна застала за партами неповносередніх і середніх шкіл. Найстарші з нас досягали на той час 2-го, найбільше 3-го курсу вищої школи. Нашими університетами.... — була сурова школа життя. То ми їхали під вартою в товарівих вагонах будувати "нову Европу", ми носили значки ОСТ і були рабами в швабських фільварках. То нас намагалися згодом репатріювати ті, чиє право на нашу долю ми категорично заперечили — нас ганьбили "комсомольцями" ті, з ким ми йшли заперечивши комсомол".

Перше й друге числа журналу вийшли з друку у 1951-му році у формі газет. У першій редакційній статті журналу-газети "Молода Україна" під заголовком "З вірою в нашу справу" читаємо:

"Випускаючи в світ перше число газети "Молода Україна", ми розуміємо ті труднощі, які стоятимуть на нашому шляху. Але труднощі, мабуть, для того й існують, щоб їх поборювати,

особливо, коли для цього є віра в свою справу, в її корисність. Ідея видавати нашу газету виникла"..., пише редакція, "...з насущної потреби мати в Канаді бодай одну молодечу українську газету, писану літературною мовою і редактовану так, щоб у ній були... й справді цікаві для молоді матеріали з усіх ділянок життя, з усіх частин широкого світу... Коротко кажучи, ми хочемо видавати нехай невеличку розміром, але культурну, ідеологічно-конструктивну газету, газету молоді... ми виразно кажемо, що стоятимемо на позиціях національного демократизму, ми будемо солідарні зі всіма, хто стоїть на становищі консолідації наших національних сил у боротьбі з російсько-більшовицьким імперіалізмом... З такими віхами в майбутнє приступаємо до праці".

У журналах під редакцією Бориса Олександрова ми знаходимо поезію, короткі оповідання українських письменників, статті на культурно-освітні теми, про видатних українських письменників, композиторів, політичних діячів, статті на ідеологічні теми молоді, зокрема статті теперішнього редактора "Нових Днів" Мар'яна Дального, який був наступним редактором "Молодої України": "Говоримо відверто", "Наши шляхи в майбутнє" та інші, статті про видатних чужинців Дені де Ружмона, Чеслава Мілоша, який два роки тому одержав Нобелівську літературну нагороду і інших.

У кожному числі журнала друкувалися, або редакційна стаття Бориса Олександрова з того чи іншого приводу, або його поезія.

Про ОДУМ і його центральний пресовий орган Борис Олександров сказав у своїй промові на з'їзді ОДУМ-у, яка була видрукована в журналі "МУ" за жовтень-листопад 1954 р.:

Творячи ОДУМ, ми мали на увазі перш за все ріст угору... Ми творили ОДУМ з окресленою настановою: творимо організацію передовсім не кількості, а якості..., добрий нарис, репортаж, новеля, стаття на актуальну тему, але справді актуальну політичну тему, хроніка культурного життя світу, тощо, багато цікавіші, корисніші й більш виховуючі ніж писання про політику вчора-шнього дня, або шукання якихось "проблем" там, де їх, властиво, немає..."

"Багато важливішим для нас, ніж переходова партійна чи колопартійна еміграційна політика, є не розгубитись, не знідіти морально й національно..., не втратити духового зв'язку з Україною. Без цього зв'язку наша організація буде порожньою фразою, а наше перебування тут — приватним, нікому, крім нас, не цікавим епізодом... Тільки нашим ворогам вигідно, щоб ми були нацією виключно практичних, ужиткових фахів,

щоб ми не мали ні своїх політиків виміру Черчіля, ні своїх науковців рівня Айнштайна, ні своїх письменників маштабу Гемінгвея... " "... багато видатних в усіх галузях людської діяльності особистостей зростали і формувалися не в кращих від наших умовах... Тільки відчуття постійного духового зв'язку з Україною, з нашим народом, що всіма засобами бореться з заливаючою його стихією старшобратьської благодаті, дасть нам справжню силу пробиватися на передові лінії того суспільства серед якого живемо, чисту совість і віру, в доцільність нашого перебування на чужині..." "... голоси, що крізь рогатки кордонів і цензур долітають до нас з України, свідчать про те..., що минула світова війна, бувши для них, як і всього нашого народу величним лихом, була одночасно і школою... Війна принесла їм, якщо не розчарування благом більшовизму і старшобратьської опіки, то, принаймні, породила сумнів щодо їхньої суті, а сумнів — говорили стародавні греки, — народжує істину. І коли ця істина остаточно скристалізується в свідомості наших братів і сестер в Україні, во-

на зблизить їх з нами, вона обумовить не тільки пасивний, як нині, а в сліщний час і дієвий спротив російсько-більшовицькому засиллю на наших землях, вона стане початком кінця тієї дійсності".

Після десяти років редактування журналу "Молода Україна" Борис Олександрович пішов продовжувати свої університетські студії. Він закінчив славістичний відділ Оттавського університету зі ступенем МА та бібліотечну школу при тому ж університеті, після чого став директором бібліотеки, а останні понад десять років свого життя керував 5-ма, новозбудованими для відзначення 100-річчя Канади, бібліотеками. За свою працю у розбудові і веденні бібліотек Б. Олександрович був нагороджений спеціальною грамотою від міської управи (*citation*), а його ім'я поміщено в біографічному довіднику — "Who is who in the East"

Цією згадкою про першого редактора нашого журнала ми віддаємо йому свій поклін у п'яту річницю його трагічної смерти.

Ганна ЧЕРІНЬ

ЗГАДУЮ ЗНОВУ БОРИСА...

Раптова звістка про смерть Бориса, що блискавицею опалила серце п'ять літ тому, завдала більше менше, ніж повільне усвідомлення, що його нема, що вже ніколи він не буде між нами. Кажуть, час лікує все. Це не зовсім так. Просто, з часом людина приходить до розуміння реальності, до ствердження, що втрата вже ніколи не повернеться і що ми повинні жити далі, бо такі закони життя. Лише час від часу знов і знов рідні і друзі пробують вияснити загадкові обставини смерті: якби не такі чинники, якби не в той час, не в тім місці, то може б він не загинув. А релігійні фанатики роблять висновок: все це — Бога воля. Мені здається, що ми забагато обвинувачуємо Бога і — часом — замало себе самих.

Коли і як ми з ним вперше зустрілися? Його та мій батьки — рідні брати. Їхній батько, а мій дід Зосим, що жив у Білій Церкві, мав багато дітей — від першої жінки, що молодою вмерла, і від другої. Хлопців було так багато, що аж двом дали ім'я Петра, бо, врешті, народилися вони в день святого Петра. Але вижили тільки ті, що залишили Білу Церкву й подалися до більших міст шукати місця під сонцем — а саме — мій і Борисів батько. Інші брати всі вимерли під час страшного голоду 1933. З сестер залишилися живими три, бо їх вони вчасно подалися в Київ і знайшли притулок у заможній тітки-кравчині. Мій тато, з "вовчим квитком" за те, що був дядком і церковним регентом, пішов працювати

слюсарем, і ми оселилися в Києві, в одній кімнаті з батьковою сестрою, горбатою Фенею. Кімната, до того ж, була прохідна — нею переходили, коли їм потрібно, мешканці сусідньої кімнати. Чому я про це говорю, стане зрозуміло потім.

А Борисів тато, Олександер Зосимович, або, для мене, "Дядько Саша", оселився в Ружині, Житомирської області, де він працював бухгалтером. Ружин — гарне містечко на березі річки Роставиці, що впадає в Росі. Воно віддалене від Києва яких 250 кілометрів, але на той час, коли ми жили в Україні, це була дуже велика віддалі. Звичайно, треба було їхати потягом до станції Зарудинці, а потім іти пішки або їхати підводою 10 кілометрів. Грошей було обмаль, тож ми не дуже часто їздили один до одного в гості. Але завзято листувалися, так, ніби жили в різних півкулях світу.

Як мені було років вісім, завіз мене татко до Ружина, сам погостював зо два дні й від'їхав, а мене лишив на кілька тижнів, бож як витратити гроші на поїзд, то треба їх добре використати. Борисова мама, тітка Настуня, завжди сумна і схожа на черницю, пригорнула мене до серця, посадила за стіл і поставила переді мною велику миску сиру зі сметаною. Я її помалу з'їла всю. Такого в Києві не було... З-за дверей вовкувато прозирали мої двоюрідні сестри Катя й Зіна, а за ними ховався Борис. В селі діти не такі смі-

ливі, як у місті, принаймні, поки познайомляться. Це, мабуть, була наша перша зустріч.

Ми, дівчата, освоїлися скорше. Катя й Зіна показали мені свої старенькі покалічені ляльки, і ми понесли їх до лікаря. Лікарями були також ми, а перев'язували лялькам руки й ноги травою та лопухами. З тих лопухів Катя вміла робити чудові капелюхи, а я придумала ще й кошики з реп'яхів. Тут до нас пристав Борис, а за те, що ми його не хотіли приймати до гри, він начіпляв реп'яхів нам на одежду, і ми на цілій вечір мали роботу. Сестри розсердилися й набили Бориса, а він не дуже й боронився, тільки дражнив Катю "качкою", а вона його — "Катонею". Так ми називали Бориса за велику, продовгасту, як кабачок, голову. В ній уже достигав неабиякий розум... Вранці поснідавши, ми брели левадами до Роставиці. До тієї, що потім не раз марилася Борисові на чужині:

Теплі хвилі несе люба змалку мені Роставиця,
Пахощами садів зустрічає царівна-весна...
На розлогі поля впала позолота...

(“Вночі”)

Ми йшли гусачком, Борис завжди позаду, ховаючися в духм'яні коноплі. Ми з ним не так багато говорили, а проте, саме з ним, а не з сестрами я зблизилася на все життя.

Швидко проминуло літо. Потім дядько Саша приїжджає до нас у Київ з Борисом. Він любив сина більш від дочок і виховував його собі на товариша, неначе передбачаючи, що довгі роки вони справді будуть жити вдвох, як друзі — на чужині. Тато з дядьком у неділю пішли до ресторану, замовили собі пива і варених раків та солоних бубликів, якими вони також оділили нас. Ми їли й дивувалися, чому бублики так пересолені, а дядько сміявся й казав, що ми не маємо смаку до делікатесів.

Потім ми з Борисом стали листуватися. Листи були довгі й цікаві. Шкода, що вони пропали. Основна тема — література, а спеціально — поезія. Виявилося, ми просто хворі на віршування, отож, і листи стали писати віршами або віршованою прозою. Це, може, марнотратство, а може це було нам потрібне, як гімнастам потрібні щоденні фізичні вправи.

З листів можна було добре піznати вдачу Бориса. Він філософствував, сумував, і з причиною, і без причини: відчував, що важко йому буде жити на світі. Багато ми писали про наші літературні уподобання. Я любила Тичину, він — Сосюру; з російських Бориса захоплювали Лермонтов, Надсон, Єсенін, а мене — Маяковський, переважно своїм літературним хуліганством. В українській поезії таких не було, можливо тому, що поети приборканої й переслідуваної нації боялися хуліганити. Маяковський же був офіційним урядовим хуліганом, йому все було вільно, але й він не витримав советської дійсності й наклав на себе руку. Борис також дуже любив Грабовського й Грінченка — за їх українськість і клясичну



СВЯТОЧНЕ ПОЗДОРВЛЕННЯ

З Празником Різдва Христового і Новим Роком Секретаріят Світового Конгресу Вільних Українців і його Президія вітають Український Нарід на Рідних Землях та у вільному світі, єпархів, духовенство й пасторат Українських Церков, незалежних борців-патріотів в Україні, проводи Українських громадських надбудов, їхні складові Організації й членство —

Радісним привітом —
“ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!”
та сердечним побажанням —
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

Президія Секретаріату СКВУ

форму віршів. Ми обоє свідомо й несвідомо наслідували наших улюблених поетів, поки не вийшли на власний шлях. Борис і не відходив від Грабовського, хоч і скоро його переріс.

У листах ми обережно звірялися один одному про свої юнацькі романі. Обережно — бо в обох уже проростала гумористична жилка, і ні з того, ні з цього, могла вродитися епіграма або пародія.

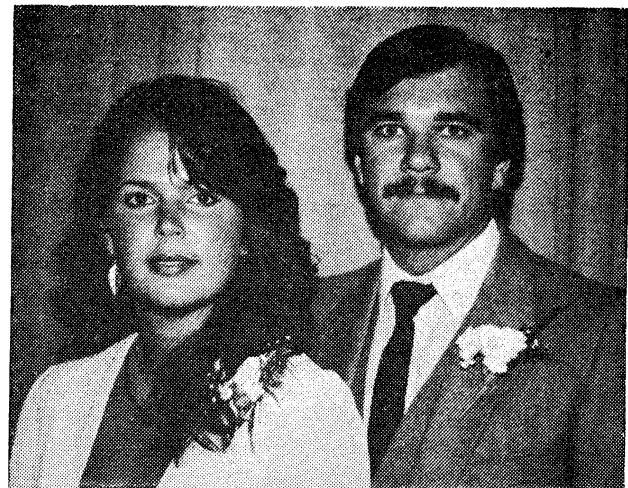
Часом Борис приїжджає до нас у Київ і тулівся в тієї ж горбатої тітки Фені. Я спала на скрині, до якої доставляли спершу одного, а потім, коли я виросла, два стільці. Вночі стільці роз'їжджаються в різні боки, і часом я прокидалася на підлозі. Коли приїжджає Борис, я відступала йому своє ложе, а сама спала на підлозі. Тітка Феня часто варила здоровий баняк гарбузової каші з маком. Каша була смачна, але, на жаль, тітка мала звичку раз по разу облизувати дерев'яну ложку, пробуючи кашу, а тоді тісно облизаною ложкою мішала кашу. Тому мені каша не смакувала. Але Борис не бачив, як тьотя Феня варила кашу, і наминає її дуже охоче. Моя мама також добре варила, коли було що, і Борис до кінця свого життя згадував, як щедро вона наповнювала тарілки. Тато “спонзорував” Бори-

сову поїздку. Одного разу Борис якось загубив квиток на поїзд і вернувся до нас. Довелося вдруге купувати квиток. Молодий поет взагалі був мрійливим і розгубленим. Мрії для нього грали більшу роль, ніж дійсність. Пам'ятаю, як ми ходили вдвох по Києву, милувалися його золотою красою, а Борис казав:

— Знаєш, Галю, ото хотів би я поїхати в Москву чи Ленінград, вийти у вишитій сорочці на Невський проспект та й запалити люльку (Борис же й не курив, але люлька йому була потрібна для декору). І підійшов би до мене якийсь москаль та й запитав: "А где здесь пам'ятник Петра Перваго?" А я б йому відповів: "А чорт його маму знає!" І ми обое вибухали сміхом. Це було вже незадовго перед війною, остання наша зустріч перед ісходом. Перед війною схопили енкаєдисти моого дядька, Борисового батька, тримали в тюрмі й змушували зінатися в антисовєтській діяльності. Причиною було листування з закордонними родичами і любов до українського. Дядько ніколи й не дізнався, в чим саме його обвинувачували. В Советськім Союзі людину хапали й вимагали, щоб вона сама себе оскаржити, їй зізналася в своїх "провинах". Коли я вступила в університет, то сподівалась, що там зустріну й Бориса. Але йому, як синові "неблагонадійного", відмовили. І добре, що якось втиснувся хоч до Педінституту.

Під час війни не було сполучення між містами й селами; кожний старався якось вижити в воєнній хуртовині. Борис працював у редакції місцевої газети, а я виїхала до Берліну, де влаштувалася в редакції "Голосу". Через друзів дізналася по війні, що дядько й Борис також по цім боці, але далеко, в Австрії. По війні мене занесло ще далі від них, аж до малого села біля Гамбургу, в "діпі" табір. Скоро в Бориса з'явилася й маленька племінниця, моя доня Інна. Отоді вже Борис вирішив приїхати й побачити нас. І от одного дня він несподівано з'явився в моїм бараці. Правда, відсидів кілька днів за нелегальний перехід кордону, але не жалував. Радощам не було меж. З Борисом приїхав і його земляк та вірний приятель Леонід Гусак. Борис приніс мені цінні дари: мішечок сущених грибів і кілька фунтів цибулі. Отакі тоді в нас були цукерки! Я побігла шукати якіхось харчів, щоб почастувати дорогих гостей. Хлопці залишилися з Інною, досить тихою й невередливою дитиною. Інна тим часом попросилася на горщик. Вона навіть показала, де він, але не вміла сама на нього сісти. Хлопці не мали в цім практики, але якось упорались...

Я була така щаслива, що Борис знайшовся! Рідних братів чи сестер у мене не було, тож я вважала рідним братом Бориса. А на чужині, де в мене не було батьків, а в Бориса — тільки батько, ми стали ще близчими й дорожчими один для одного. Незабаром Борис виїхав до Канади і зробив так, що вони з татом проїжджають до порту через мій табір — і знову люба, тепла зустріч. Потім стали прибувати пакуюочки з-за океану, навіть сукеночка для Інни й велика гар-



ВЛАШТОВУЙТЕ ВАШУ ПОДРОЖ
КОРИСТУЮЧИСЬ ПОСЛУГАМИ ФІРМИ

AVALON TRAVEL

Европа, сонячні південні країни, в дійсності, цілий світ є не дальше вашого телефона. Дозвольте нам подати вам безплатно наші низькі ціни, та інші інформації і поради у вашій мові.

Петро і Міла Критюк

Toronto, Ont. M6C 1C5
Tel. (416) 625-9618
Telex: 06-218296



на лялька. Я не знала, що Борис жив дуже бідно, і для нього це були неабиякі витрати. Потім, коли я також перепливла океан і при першій нагоді приїхала до нього в гості, я побачила, як скрутоно йому жилося з молодою дружиною і дитям. Мрійник не міг пристосуватися до нових умов, не вмів узятися до "бізнесу", не хотів переходити з української мови на англійську. Він сидів на праці в гуртівні посуду за 28 доларів на тиждень і без надії на покращення. Дружина доглядала дитинку й працювала важко, щоб якось зводити кінці з кінцями.

Але до певної міри це були найщасливіші часи для нас. МИ БУЛИ МОЛОДІ! Борисова дружина дуже припала мені до вподоби, я навіть дивувалася, де він таку гарну і скромну дівчину міг розшукати! Проте, Борис у всьому мав дуже добрий смак. Я та Світлана заприятлювали й об'єднаним фронтом нападали на Бориса, коли доходило до сутичок. Він здавався. В домі Бориса завжди було повно друзів. Ми жартували й дуріли, як тільки потрапить молодь. Деякі витівки, з погляду моого теперішнього віку, були просто дурні, але скільки втіхи вони нам давали тоді! Наприклад, нагулявшись до пізньої ночі, ми дзвонили до одних знайомих нібито від електростанції і просили їх виглянути з вікна — чи горять на вулиці ліхтарі. Скажете, що нас би з ак-

центу розпізнали? Так ні ж: ми для цієї ролі мали Поліну Шелест, дружину Володимира, народжену в Канаді, що добре говорила англійською мовою, без акценту. Або призначали побачення одному старому парубкові підробленим листом і потім підглядали та реготали, бачачи, як то він, гарно вбраний, із китицею квітів, марно чекає на розі. На наших зустрічах ми читали нові вірші й прозові твори. Сидячи в своїй гуртівні, Борис почав писати пречудові гуморески, вибираючи за герой своїх друзів та знайомих. Коли він читав про романтичне освідчення, що діялося у хліві, і замріяно виголошував реplіку "Рохкали свині", ми качалися по підлозі.

І все ж, з ранніх юнацьких літ Борис був овіянний смутком. Судилося йому стати неперевершеним поетом Туги, страдником за втрачену Батьківщину і матір із сестрами. Доля розбила їх сім'ю, і хоч Борис перейшов через скитання рука в руку з батьком, хоч вони були також друзями, ніхто й ніщо не могло замінити матері. І вона там, на рідній землі, жила сподіванням побачити хоч раз свого сина — і не дочекалась. Але побачила внука, Борисика, коли він відвідав Україну. Борисик у ті часи був дуже схожий на свого батька, і мати й сестри плакали, цілуючи очі, успадковані від Бориса-старшого...

Ті очі віддзеркалювали вдачу Бориса. Вони могли бути оксамитно-тужними, налитими слізами та смутком, але вони могли спалахнути лукавою іскрою сміху й безугавних веселощів. Тута у творчості Бориса єдналася з веселим дотепом і жартами, і лірик з нього був такий добрій, як і гуморист.

Навіть у ранніх віршах у Бориса відчувається приреченість, карма, а в висліді — страх перед смертю. "Я умру, моя квітко весняна... у останню відходячи путь". — пише він у поезії "В хворобі" вже в 1942 році. А в 1945 році, коли йому було лише 24 роки, "Я стою біля чорних воріт і чекаю химерної долі". "Вже нікуди немає доРіг..." "Ниуть надломані крила, ні, не злетіли вже ввісь!..". Навіть у кав'ярні поет виголошує: "О, пиймо, друже, поки смерть прийде і в очі гляне!" "Сумно, хмуро кругом... І надій не знайти..." А в пізніших збірках тема смерті все більше настирлива, навіть домінуюча.

Чи підеш ти зажурена в путь,
Як мене за село понесуть,
За село, де темніють хрести?
О, ніколи не плакала ти!
Не заплачеш ти, люба, й тепер.
Тільки скажеш, зітхнувши, "Помер!"

І цілі вірші, присвячені смерті — не близьких людей — а смерті взагалі: "На смерть автомеханіка", "На смерть поета"... Особливо тема проминальності, згуби загострилася, коли Борис оглух. Він був дужеуважний до своєї зовнішності; хоч і мав алергію до бритви, все ж акуратно голився, добирал краватку до костюма — його навіть при чорній праці недбало одягненім не побачите. І тільки тепер ми дізналися, що ще з



ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВМО ЙОГО!

Усіх наших шановних і дорогих слухачів
керівництво ОДУМ-івської Радіопередачі
"Молода Україна"

вітає з Великим Святом
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
i
висловлює сердечну подяку
всім особам і установам
за фінансову підтримку протягом минулого
року.

Керівник — Петро Родак
Диктори — Валентина Родак
Леонід і Світлана Ліщина
Олександер і Віра Харченко

дитинства Борис був на одне вухо глухий. Оглухнувши цілком, Борис впав у відчай. Цілій місяць лікарі чекали, щоб слух повернувся сам, без втручань. Цілій місяць Борис мучився в німому світі — для нього це вже був привид смерті, і тільки присутність дружини й синів були йому відрадою. Чуда не сталося — слух не повернувся. Але чудом є, до певної міри, слухові апарати. Ми, ті, що з нормальним слухом, не розуміємо, чому глухуваті люди не люблять слухавок, вимикають їх, воліючи недочувати або й зовсім не чути.

— Ти ж не глухий! — сердилась я на брата.
— Ти ж чуєш оце мене?

— Та чую, але ти говориш, як Мікі Маус, і я дістаю враження, що ти зі мною дрошишся. Я розумом знаю, що це не так, але прикре відчуття ніколи не покидає мене... Як хто говорить один, то ще так сяк, а як кілька разом — не можу витримати. Також не можу слухати концертів або доповідей. Це була трагедія. Борис глибоко відчував і любив музику; його вірші — це теж музика. Глухота старила, пригноблювала Бориса, і його вірші ставали все сумніші й сумніші.

Але зате він добре йшов на праці. Кілька літ тому він переміг свою летаргійну мрійливість і

нечіть до пристосування, успішно закінчив університет із дипломом бібліотекара й дістав добру, престижеву посаду директора бібліотеки. Не зважаючи на недостатній слух, Борис, із допомогою колег, що дуже його поважали, міг і далі успішно провадити свою працю. Його сумні поезії заторкували струни серця його покоління, що також нарікало то на ті, то на інші недомагання й відчувало, що рано чи пізно прийде пора на велике, останнє переселення. Збірка "Камінний берег" так і назначає в підзаголовку: "Поезії про любов, про життя і про смерть" (підкresлення моє — ГЧ). В цій збірці Борис говорить уже ніби з того світу:

Ось я тут — чи ти чуєш мою присутність?
Ось я тут — за травою, за лугом, за тінами
Або: хвощ.
Наближається ніч...
Наближається жаль — невтишний, колючий,
гіркий...

В 1973 році помер Борисів батько Олександер Зосимович, мій дядько, що заступав мені батька на новій землі (чужиною називати її нечесно. Ми всі дали клятву принадлежності). Для Бориса це був тяжкий удар. Адже з батьками частково вмираємо ми. За ними — наша черга. Це — закон природи, котрий ми приймаємо боліче, але закономірно. Для Бориса це була понаднормально тяжка трагедія. Бачу його, як він простоволосий стойти на вітрі і поглядом невидючим, спрямованим поза межі можливостей, проводжає батька в останню дорогу.

Чи не було передчуттям смерти й видання його підсумкової збірки "Поворот по сліду", котра вийшла вже по смерті Бориса? Повернувшись він по сліду до самого свого початку — до небуття. От тільки поетам судилося безсмертя. Не всім, але напевно таким, як Борис. Залишилися його СЛОВА, і поки ми їх читаємо, доти вони живимуть серед нас. А як не стане читачів, то вірші ці дочекаються нових читачів і оживуть.

Василь ШИМКО

О К С А Н А

І раптом на перелазі з'явилася Оксана. Там, де кучерявилася пишним білоцвітом вишня.

— Вась.
— Оксанка? Ксеня...
Вона смачно їла пиріг і усміхалася очима-воловішками.
— Хочеш? Смачні. З картоплею і печінкою. Кусай!

Я вкусив і дійсно був смак надзвичайний. А може тому, що з її рукі, а може, що вона доторкалась своїми устами.

Русява коса збилася через плече, а ніс-кирпа теж ніби сміявсь разом із іскристими очима й повними устами. Недаром хлопці в школі прозвали її "Оксана-кирпуха".

— Хочеш до хати? Там матуся смажить.
А потім схопила в мене книжку "Бурлачка".
— Василю, негарно бути бурлачкою. Жаль і сум, коли читаєш...

А пізніше... Коли надійшли прокляті роки, коли зажурений я поспішав містечком із загорненою хлібиною, почув голос:

— Василю!
Оглянувсь. Там була Оксана.
Ми довго стояли й мовчки дивились одне на одного, і тільки коли в її очах побачив слізки, а уста задрижали, я скаменувся. Вийняв чорну хлібину, переломив надвое.

— Бери! Прокляте життя... — казав і думав, чим же допомогти їй.

Оксана їла хліб і говорила:
— Добре, що зустріла тебе. Ми з мамою зав-

тра їдемо на той Донбас, бо в селі можемо загинути, як інші. Там працює її брат в шахті. Та й нас десь влаштує.

— Завтра?
— Але боюсь. Там так багато наїхало непевних людей, тієї кацапні. Не хочеться бути бурлачкою.
— Тримайся матері. Напиши мені негайно листа, — казав.
— Напишу, Васильку, як матиму щастя.
— Не забудь.

— Ніколи не забуду. І зустріну, як матиму щастя.

— Василю, я так багато мріяла про те, коли ще була в школі. Тоді...

І вона близько прихилилась до мене, я відчув на моїх щоках її гарячі слізки. І тоді я осміливсь — несподівано поцілував її в чарівні уста, прикипів. Але це був перший і останній поцілунок.

Ніколи в житті я не бачив більше Оксани.

S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНІГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

З ІНФОРМАТОРА ГОЛОВИ Ц.К. ОДУМ-У

Зустріч ОДУМ-у 1984-го року відбулася в Торонто. Голові комітету зустрічі Вірі Харченко та всім членам комітету, за гарну підготову і переведення зустрічі, складаємо гратуляції.

Наступна Конференція Ц. К. ОДУМ-у і Всеодумівський З'їзд відбудуться на латинський Великдень в Ошаві, Канада. Філія ОДУМ-у в Ошаві дала згоду бути господарем. Про програму Всеодумівського З'їзду — Конференції та інші деталі буде подано згодом.

Постійна номінаційна комісія Ц. К. ОДУМ-у повинна активно і серйозно взятися до підготови і підшукування членів до ЦК. Бажаючі кандидати до ЦК і комісій ЦК можуть зголосувати свою кандидатуру до голови номінаційної комісії д-ра А. Лисого.

Наступна Зустріч ОДУМ-у 1985 р. відбудеться на одумівській оселі "Україна". Це буде 35-ліття ОДУМ-у Постійна комісія зустрічей повинна відповідно плянувати і готовуватися до ювілейної зустрічі. Вже тепер можна всім думати і подавати пропозиції жетонів, конвертів і тим подібне до голови ЦК або на Конференції-З'їзди.

Гратуляції попередній і теперішній управі одумівської оселі "Україна" за плянування і завершення будови павільйону "Полтава" для вжитку таборів ОДУМ-у (див. ост. число журналу "Молода Україна").

Гратуляції філії ОДУМ-у і ТОП-у і Корпорації в Чікаго за придбання нової домівки ОДУМ-у в українській околиці. Тепер в Чікаго ОДУМ, Пласт і СУМ є на тій самій вулиці. ОДУМ і Пласт є сусідами.

Минулого року Струнний Ансамбль ОДУМ-у в Чікаго святкував своє 20-тиліття. Ансамбль уже видав дві платівки, також готує третю. Гратуляції керівників Вікторові Войтихові та всім членам ансамблю за гарну працю.

Минулого року в Баунд Бруку було поставлено і посвячено пам'ятник батькові УАПЦ митр. Василеві Липківському. 14-го жовтня цього року було завершення, і посвячено довкілля пам'ятника.

Одумівці можуть бути гордими, що ідея ОДУМ-у увінчалася успіхом. З допомогою всього українського суспільства діловий комітет, який складався в більшості з одумівців, завершив це велике діло. Цим одумівцям належить велике признання, зокрема Петрові Матулі, Юрієві Криволапові, Олексієві Шевченкові, Євгенові Кальманові, Миколі Француженкові та іншим відомим і неідомим працівникам.

Цього року святкує своє 20-тиліття Ансамбль Бандуристів ОДУМ-у Чікаго. У 1964-65 роках було понад 60 членів ансамблю. Сьогодні є 20 членів на списку — деякі діти колишніх бандуристів та їх ровесники.

Постійна Команда Таборів Виховників є у стадії проєктування на 1985-тий рік 3-ого виховного табору для одумівців, які закінчили два табори виховників. Зацікавлені можуть звертатися за

РІЗДВЯНЕ ПРИВІТАННЯ



**Дост. Вільям Дейвіс
Прем'єр провінції Онтаріо**

On behalf of the people and the Government of Ontario, it is a pleasure to extend to all your readers warm wishes for a happy Holiday Season.

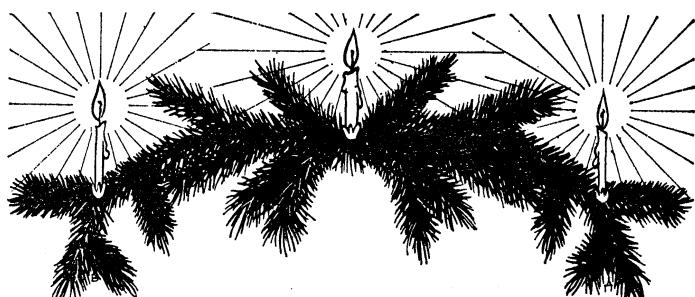
Christmas is a time for family and friends to gather and share the joys and traditions of the season. It is also a time of kinship among the wider family of peoples and faiths honouring the Christmas spirit of peace and goodwill.

If this spirit would endure and take root in the hearts and minds of all mankind, we would forge the bonds of brotherhood that are the foundation of a lasting global peace.

As we celebrate during this special season, it is my hope that we will remember to give thanks for our blessings and to resolve that Canada will remain a land of compassion, justice, tolerance and opportunity for all.

To each of you, I express my gratitude for your quality of citizenship that has strengthened and enriched our province as well as my very best wishes for a Merry Christmas and a New Year of happiness and prosperity.

**William G. Davis
The Premier of Ontario
December, 1984**



інформаціями і порадами до Віктора Педенка — орг. реф. ЦК ОДУМ-у.

Бандуристам, які готовуються на II-ий "Світовий Конгрес Бандуристів" в Нью-Йорку на латинське Різдво бажаємо щасливої дороги і гарних успіхів.

О. ХАРЧЕНКО

В ОБОРОНІ НЕСКОРЕНИХ

Останнім часом в Канаді проявляє свою діяльність Міжконфесійна, тобто Між-релігійна Група Оборонців Прав Людини в Радянському Союзі та в Країнах Радянського Блоку. До цієї групи входять християнські і єврейські діячі, які поставили собі за завдання вияснювати канадським політикам і суспільству та наголошувати в пресі порушування прав людини, як у Радянському Союзі, так і в країнах радянського блоку. Члени цієї групи заохочують своїх єдиновірців молитися за політв'язнів у Радянському Союзі та в комуністичних країнах, а також домагаються допомоги для радянських політв'язнів від канадських політичних впливових кіл. У Сполучених Штатах із такими ж завданнями діє Національна Міжконфесійна Група, що її засновано 1972-го року. Американська група маючи свої відділи у двадцятьох більших містах країни, видає свій часопис, та дає директиви діяльності подібним групам у Сполучених Штатах і в інших країнах.

Міжконфесійні групи оборонців прав людини зокрема організовують семінари, на яких обговорюють порушування прав людини і обмеження релігійної свободи в Радянському Союзі, та вияснюють, які саме параграфи Гельсінкської Угоди порушує радянський уряд, коли він переслідує, тортурує і засилає в тюрми, концтабори і психушки своїх нескорених. У Торонто із цією групою співпрацюють слідуючі організації: Комітет за Звільнення Українських Політв'язнів у Радянському Союзі, Словацький Світовий Конгрес, Латвійське Національне Об'єднання, Естонська Центральна Рада, Литовські Національні Організації, Єврейський Конгрес та інші.

Для того, щоб придбати фонди, потрібні для поширення своєї діяльності та для заснування центру інформації і зв'язку Міжрелігійна Група Оборонців Прав Людини влаштувала концерт-мітінг, який відбувся в п'ятницю 23-го листопада 1984-го року, у найкращій і найновішій концертній залі в Торонто, в Рой Томпсон Гол. В концерті взяли участь різно-національні мистецькі ансамблі і солісти. Піснею — "Вставайте Народи" розпочали концерт хори Спілки Української Молоді в Канаді — "Прометей" і "Діброва", під мистецьким керівництвом Василя Кардаша. На концерті теж виступали: танцювальний Ансамбль "Верховинці", Латвійський Чоловічий Хор "Кальвіс", піаністка Мішель Гімік, Естонський Ансамбль Гімнасток "Калев", Тріо Литовських Музиканток, віолончелістка з Ізраєлю Офра Гарной, сопрано Жанет Могрен, та артист-рецитатор Сіс Ліндер.

Геня Інтраектор, співголова Канадської Міжконфесійної Групи, і представник єврейських організацій відкриваючи офіційно мітінг, сказала — "У

Радянському Союзі та в країнах радянського блоку комуністична влада відібрала від своїх громадян фундаментальні права людини, а тому ми повинні говорити в імені тих громадян та бути їхнім голосом у Вільному Світі". Геня Інтраектор висловила надію, що загальне громадянство Канади дасть моральну підтримку політв'язням і нескореним у радянській імперії. Геня Інтраектор — канадська громадянка, єврейського походження, народилася в Москві.

Морін Жіру, співголова Канадської Між-конфесійної Групи, та представниця від католицьких організацій прочитала письмовий привіт учасникам мітінгу від канадського прем'єр-міністра Браєна Малруні:

"Висловлюю признання Канадській Між-релігійній Групі Оборонців Прав Людини в Радянському Союзі за допомогу відважним чоловікам і жінкам яким радянська влада відібрала всі права. Ми, у Вільному Світі, крім висловлювань нашого обурення таким трактуванням нескорених, повинні домагатися від радянського уряду дотримуватися міжнародних угод щодо прав людини. Мій уряд не піде на жодні компроміси у цій справі.

Бажаю успіхів,
Ваш Браєн Малруні".

Головну доповідь на мітінгу виголосив англіканський священик Майкл Бордо, який з цієї нагоди прибув з Великобританії. Його представила достойна пані міністер-секретар фінансів Варвара МекДюгал. Вона передала особисті вітання від канадського прем'єр-міністра Браєна Малруні, та заявила, що Канада повинна бути гордою з діяльності Канадської Між-конфесійної Групи, бо ця група відіграє важливу роль у міжнародних відносинах, та допомагає тим народам, які втратили свободу. Достойна пані міністер сказала — "Ми зібралися сьогодні у цій залі послухати пісень, що їх колись співали у багатьох країнах, які втратили свою незалежність. Тепер тих пісень окупант не дозволяє співати у тих країнах, які втратили свою незалежність. Тепер вільної Канади повинні зробити все можливе, щоб ті пісні голосно лунали. Ми, вільні канадці, повинні тримати живий зв'язок із політв'язнями в Радянському Союзі, давати їм моральну підтримку, поділяти з ними їхні страждання та повідомляти їх, що ми чуємо їхні волання допомоги".

Священик Майкл Бордо 1969-го року заснував Кестон Коледж, у місті Кент, у Великобританії, з метою вивчати прояви релігійного життя під комунізмом. Той коледж однаково трактує вірних усіх релігій, які опинилися під безбожницьким режимом. Кестон Коледж видає книжки



про релігійні переслідування в Радянському Союзі, а тому на Заході вважається достовірним джерелом новин про різні переслідування і терор у Радянському Союзі. У своїй промові священик Бордо заявив, що найважливіші мислителі в історії людства написали свої головніші твори, перебуваючи саме в тюрях, наприклад, святий Павло, Джан Беніон, та в нашому столітті — Дітріх Венгофер. Для ілюстрації жорстокості радянського уряду, він навів приклад про засудження борця за права людини — Валерія Марченка. "Як можна було судити — сказав доповідач — ні в чому не винного українського дисидента, який вже відбув довгий термін радянського ув'язнення, де він, фактично, втратив своє здоров'я? Але того було ще замало, і Валерія Марченка вдруге засудили на довгий термін ув'язнення та заслання, після чого він невдовзі помер". На підставі документальних даних доповідач заявив, що пригноблення громадян у Радянському Союзі постійно збільшується, з уведенням протинародних законів, та з намаганням влади контролювати релігійне життя в країні. Священик Бордо сказав, що Канада має право й обов'язок протестувати проти сваволі радянського режиму.

На сцені були виставлені і відповідно освітлені портрети декількох політв'язнів: Юрія Шухевича, якому у березні сповнилося 50 років... і то яких років? Понад тридцять із них він провів у радянських концтаборах і психушках, починаючи в чотирнадцятилітньому віці, за те, що він не засудив і не відчурався від свого батька, славної пам'яти генерала Романа Шухевича, головнокомандувача Української Повстанської Армії; портрет Анатолія Щаранського, якого вважають символом боротьби за права людини в Радянському Союзі. Офіційно його судили за зраду, а в дійсності за принадлежність до Гельсінкської Групи та за бажання виїхати в Ізраїль, де проживає його дружина; портрет Інста Калітіса, латвійського борця за права людини; портрет ес-tonця — Марта Ніклуса та інших.

Виступаючи на сцені, артист Сіс Ліндер з'явився в тюремній одежі. Всі його монологи були мов розповіддю політв'язня, який докладно змалював свої душевні переживання і страждання. Він реторично запитав — "Чому замість знущання, влада не дозволить йому померти? — і відповів — Тому що радянська влада дозволить йому померти лише тоді, як вона вирішить, коли саме йому померти, а не тоді, коли політв'язень сам забажає померти".

Закінчився мітінг-концерт піснею — символом волі — Канадським Національним Гімном.

ПРИВІТАННЯ



Дост. Сузанна Фіш
Міністер Громадянства і Культури провінції
Онтарио

Dear Friends:

It gives me great pleasure to extend warmest seasons greetings and best wishes for a happy and peaceful new year to the staff and readers of MOLODA UKRAINA.

The activities of this past year, Ontario's Bicentennial, have served to highlight the many qualities that enrich our Province. Our Bicentennial has given us wonderful opportunities to celebrate our heritage and learn more about the traditions of others.

As Ontarians, we have much to be proud of and I know that in the year ahead we will continue the spirit of understanding, sharing and goodwill that is the hallmark of our Province.

It is this tradition which we can build upon in 1985 to maintain Ontario as an example for other people and nations around the world.

Again, my very best wishes of the season.

Yours sincerely,

Susan Fish

Minister of Citizenship and Culture
December, 1984

Микола ВІРНИЙ

НА ЗГАДКУ ПРО ДАНИЛА

Як часто ми читаємо в газетах, журналах, підручниках статті про знаменитих, великих людей, про дослідників, про письменників, мореплавців, полководців...

Дехто з нас не тільки читає, але й пише. Пишу інколи про відомих людей і я. А сьогодні писатиму про людину, яку знаю мало. Зустрічався з нею всього яких два-три рази літом на одумівських зустрічах. Та хоч зустрічі й були короткі, а він таки запам'ятився. Запам'ятився своєю цікавістю, допитливістю. А коли три роки тому у вересні надійшла вістка, що він помер, не хотілось вірити. Це трапилось несподівано, передчасно. Йому було всього п'ятдесят три роки. Тільки жити!

Дехто з читачів, можливо, вже й догадався про кого мова. Так, згадав я Данила Павловича Завертайла.

Він, як відомо, був повний завзяття і завжди з надіями. Був батьком. Любив родину, любив життя. І при всій своїй практичності й працьовитості був мрійником. Так, він був мрійником! До цього висновку прийшов, коли прочитав його вірші. Так, так, наш Данило, отої з сіро-голубими очима і русяво-рудуватою чуприною писав вірші. Написав небагато, але написав!

У Данила були одверті погляди на речі, безпосередня вдача. Він був без найменшого фальшу. Йому можна було довіряти найінтимніші таємниці, не зраджував, не видавав. Був добрим і чистосердечним до всіх і для всіх. Йому ніколи не бракувало товаристкості.

Він цінував дружбу. Був працьовитий, як ми вже згадали, і щедрий, вірний і відданий. Коротко кажучи, Данило Павлович Завертайло був щирою і хорошою людиною. І це особливо гостро відчувається тепер, коли минула ще одна річниця його відходу у вічність.

Він був маркантою фігурою. І коли знову повернувшись до його прикмет, то не важко пригадати, що він був високий, стрункий, трішки рудуватий, а зате безмежно жертвенний. Він був одним із тих, на якого завжди можна було розраховувати. Він був відданим українській справі патріотом.

З рідної землі він пішов у світи з материнською любов'ю, її благословенням і безпосередністю. Ішов у життя із серцем, яке боліло за всіх і за все і з умінням всміхатися навіть до тих, які точили, як "шашелі і вимотували нерви до краю"...

Друзі його кажуть, що він був людиною громадської ініціативи і невисипутої праці.

Він був, якщо не організатором, то співорганізатором багатьох з'їздів, конференцій, вечорів, дискусій.



Данило Завертайло

Один з приятелів навіть сказав, що коли "Іван Павлович Багряний — символ провідника, то Данило Завертайло — символ (зразок!) здисциплінованого члена нашого суспільства".

Він був дійсним патріотом ОДУМ-у, УРДП...

Сьогодні вже небагато залишилось розкуркулених з Донбасу. А він же дитиною пізнав "рай" сталінського режиму. Влада була така немилосердна, нещадна і безоглядна, що і дітей розкуркуленіх викидала на сніг разом з родинами. Був змушений покинути рідний хутір Завертайлівку і Данило. Дитиною пізнав усю жорстокість сталінського, комуністичного режиму, не з переказів, а сам пережив.

Жив, фактично, недовго, а пережив дуже багато. Він пережив окаянну сталінську добу. І він з руїн предків пішов у далекі світи.

Так говорять про Данила Павловича ті, що знали його. На всю цю похвалу він заслужив.

Він був з поетичною душою. Не дивно, отже, що й вірші писав. Велика частина з цих віршів відзеркалюють його, просто, таки хворобливу тугу за рідним, за втраченим там на батьківщині. А ще й любов до рідної землі, до рідних людей, особливо до родинного гнізда, до хутора, де росла стара верба, яку готовий цілувати. Тужив за річкою, за сонцем весняним в степу, за плугом і борозною, "де босими ногами бігав". До всього того незабутнього він хотів "щокою торкнутись"... Він писав і про осінь, про матір, про весну... Вважалося не раз йому рідне. Він готовий був у вирій, вслід за журавлями до нього летіти.

Великою любов'ю горів він до своєї матері, яка "хліба пайку свою завжди ділила" з ним, яка "у бурямні часи, у біді і нужді... ласкою гріла душу його.

Не забував і батька свого, зокрема, коли пи-

Віра ВОРСКЛО

СВЯТ-ВЕЧІР

У небі зірки колядують сьогодні.
 Ой, леле! Ой, леле! Тож діти голодні,
 І темно у хаті і нічим світити.
 — Дай хліба нам, мамо, — розплакались діти.
 — Цитьте, не плачте! Сьогодні в нас свято
 Свят-вечір приходить до кожного в хату.
 Діти притихли і слухають нишком
 Спомини мами про свята колишні:
 — Бувало, нам дядько приносив горіхи,
 А тітка приносала бубликів в'язку...
 І мати замовкла, а дівчина тихо
 Сказала: "Розкажуй ще далі цю казку!"
 — Бувало, їдемо по селу з колядою
 Одягнені тепло з мішком і звіздою,
 Надворі так гарно, сніжиться пороша...
 Співаєм. Дають нам гостинці і гроши.
 Христа прославляли на сіні у яслах.
 Яка була радість! Яке було щастя!
 І хлопчик промовив: "Чому ж ми голодні?
 То, мабуть, Христос не родився сьогодні."
 І дівчинка скиглилась: "Так хочеться їсти."
 І мати не знає, що ім відповісти.
 — Чи можна до вас? — чують голос у дверях, —
 Ось я принесла вам святочну вечерю:
 Узвар і кутю, і хліба окрасиць,
 І сала шматок передав для вас заєць,
 І свічку для вас не забув передати,
 Щоб ви не сиділи напотемки в хаті.
 Сусідка поставила вузлик на лаву —
 І світло в хатині умить засіяло.
 І дітям це чудом предивним здалось:
 — Сьогодні, насправді, родився Христос!

КОНКУРС 1985

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журнала оповідання, статті, поезію, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть такі:

Перша	— 125.00 дол.
Друга	— 100.00 дол.
Третя	— 80.00 дол.
Четверта	— 60.00 дол.
П'ята	— 50.00 дол.
Шоста	— 40.00 дол.
Сьома	— 25.00 дол.

Жюрі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журнала "Молода Україна" до 31-го грудня 1984 року, під псевдонімом, а прізвища з псевдонімом мають бути подані в окремім конверті.

Нагороди є з відсотків нерухомого фонду журнала "Молода Україна". Цей фонд започаткували Федір і Надія Бойко в 1982 році. Тепер він нараховує 5.502 дол. що склали:

Федір і Надія Бойко	3.502 дол.
Андрій Степанченко	1.000 дол.
Головна Управа ТОП-у Канади	5.00 дол.
Ярослава і Тетяна Романишин	274 дол.
Колишня філія ТОП-у к Монреалі	201 дол.
Ніна Яців	25 дол.

Відсотки з фонду будуть річно призначатися молодим авторам.

Центральний Комітет ОДУМ-у



сав про "Донецький свій край". Любов і ніжність батька, "як він гладив його волосся — кострицю" відчував мабуть до самої смерті.

Він впивався самою думкою про степ і родину...

"... Як босоніж на лозинці — коні,
 Де ми за день не бували?
 Надивившись на зорі рясні,
 Під сюрочки цвіркунів засинали.

Згадалися друзі шкільні,
 В ластовинні кирпаті подруги
 І милі до болю мені
 Прошумілі вітрами дороги.

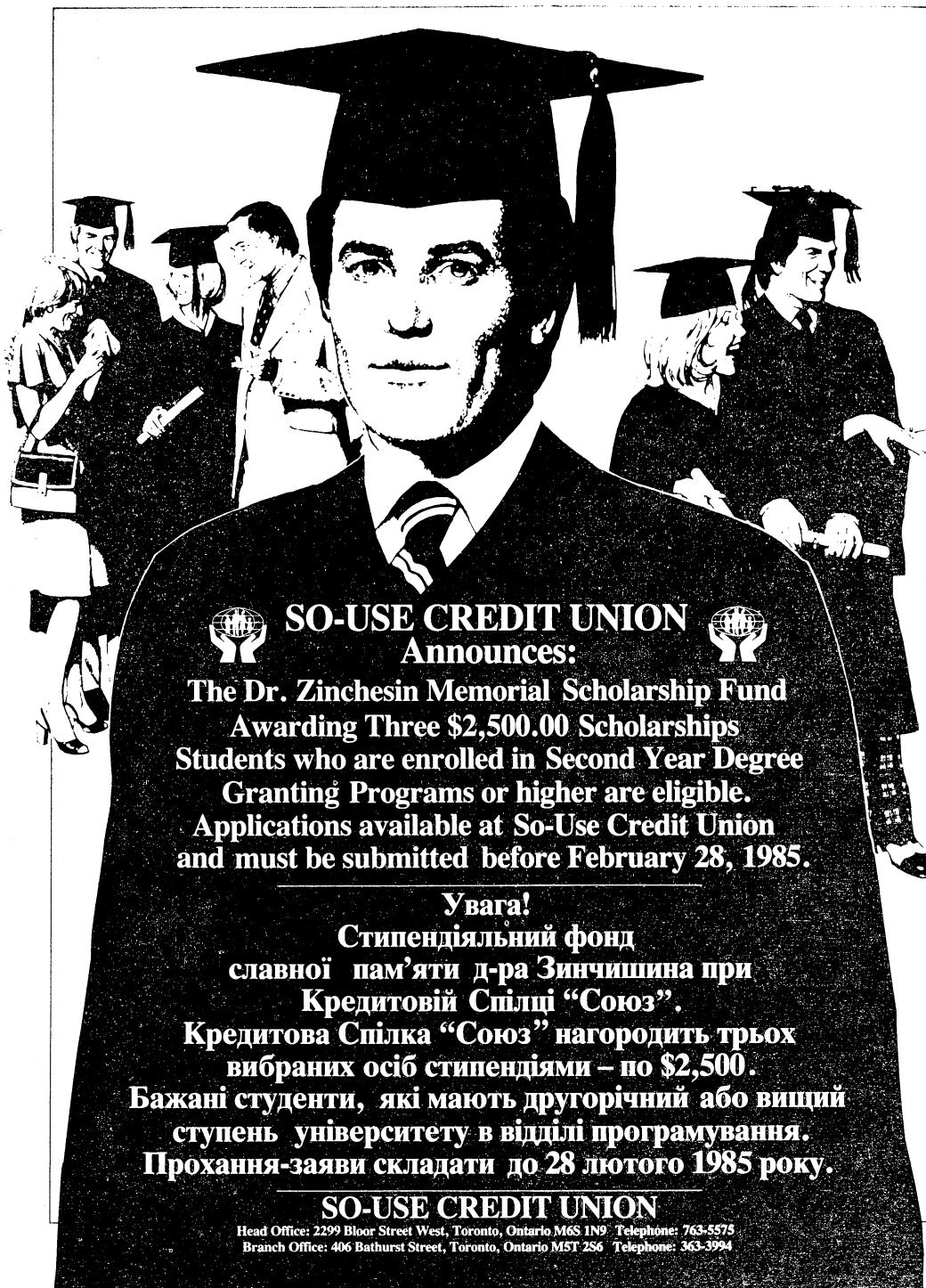
По стежках Вітчизни, стерні й ріллі,
 Ми малими ходили босі,
 І соку набрали з тієї землі
 І нас тягне до неї досі."

З критиками, очевидно, не будемо сперечатись про те чи був він поетом, чи ні. Він сам себе ніколи поетом не називав. Він писав поезію, чи прозу, коли душа його співала. А співала його душа часто, бо така вже в нього Батьківщина. Таких дітей вона родила, такими соками напувала.

Кажуть, що все родиться з вогнем, а "Данило був сам вогонь!"

Він горів і тим вогнем нас полонив. Через це і не забуваємо ми його чи про нього.

Він був справді хорошиою Людиною!



**SO-USE CREDIT UNION
Announces:**

**The Dr. Zinchesin Memorial Scholarship Fund
Awarding Three \$2,500.00 Scholarships**

**Students who are enrolled in Second Year Degree
Granting Programs or higher are eligible.**

**Applications available at So-Use Credit Union
and must be submitted before February 28, 1985.**

Увага!

**Стипендіальний фонд
славної пам'яти д-ра Зинчішина при
Кредитовій Спілці "Союз".**

**Кредитова Спілка "Союз" нагородить трьох
вибраних осіб стипендіями – по \$2,500.**

**Бажані студенти, які мають другорічний або вищий
ступень університету в відділі програмування.
Прохання-заяви складати до 28 лютого 1985 року.**

SO-USE CREDIT UNION

Head Office: 2299 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1N9 Telephone: 763-5575
Branch Office: 406 Bathurst Street, Toronto, Ontario MST 2S6 Telephone: 363-3994

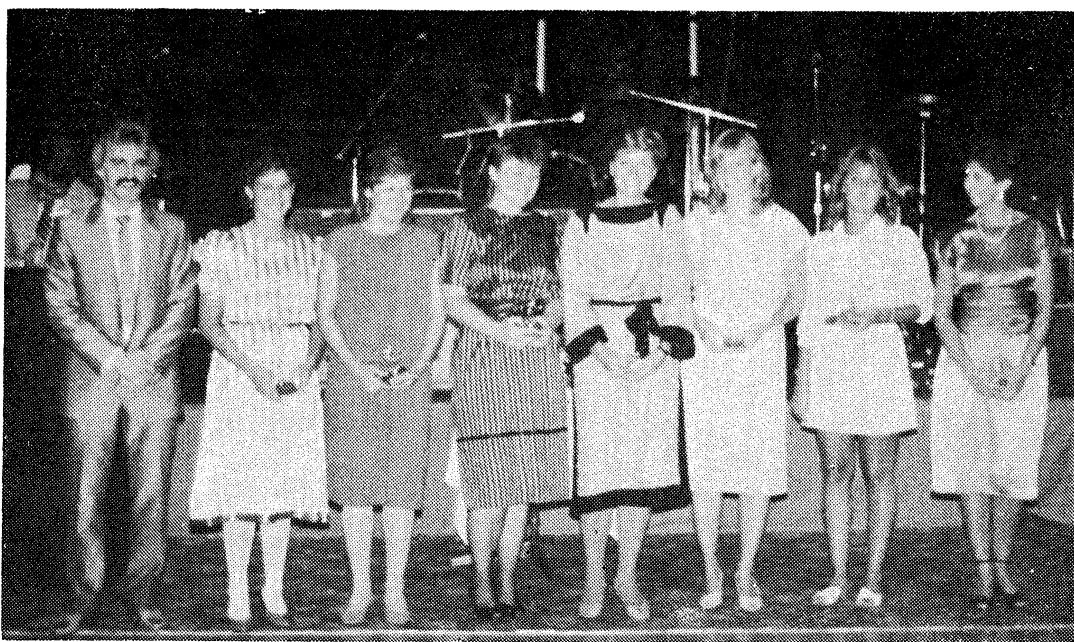
УВАГА, ДЕТРОЙТЦІ!

Слухайте кожного першого понеділка
кожного місяця одумівське півгодинне
радіопересилання

від 2:15 до 2:45

на радіопрограмі "Гомін України"
(WCAR 1090 AM)





Дівоча відбиванкова дружина що виграла перше місце, і чашу, під час зустрічі ОДУМ-у. Зліва: Д-р Юрій Павлюк — спортивний референт, Олена Блощинська, Ала Лисик, Віра Петруша, Марта Левицька, Керол Мотрюк, Ліда Дербіш і Наталка Лиса.

Торонто, 1 вересня 1984
Фото Марійки Критюк

Андрій СМИК

НЕУКРАЇНСЬКІ “УКРАЇНЦІ”

Ще в лютому цього року до мене звернувся отець Степан Побуцький, якого я не знав, але поговоривши з ним декілька разів телефоном я дізнався, що він є дуже мила і дбаюча людина.

До мене він телефонував як учитель в одній з детройтських публічних шкіл. Я довідався, що він закінчив Детройтський університет з магістеркою з англійської мови та музики. У школі він викладає американську літературу та англійську мову. Він пояснив, що детройтські школи цього року хочуть познайомити учнів з різними культурами і національностями. Кожна школа мала вибрати одну якусь націю та цілий рік плекати її традиції, знайомити учнів з історією цієї нації і в кінці року мати величавий концерт, в якому візьмуть участь самі студенти, репрезентуючи “свою” культуру.

Оскільки він українець, отець Степан порадив директорові школи, щоб їхня школа вибрала для ознайомлення Україну. Не знаючи багато українців в Детройті, отець Степан, зв'язався з отцем Нестором Столлярчуком, який і порадив мене допомогти виконати цей проект. Я відразу погодився, і ми взялися до праці.

Школа названа в честь бувшого президента Вілсона, побудована в 1917 р. і міститься в старій, індустриальній околиці південнозахідного Детройту. Студенти цієї школи переважно чорні та пурпуріканці.

Перша зустріч із учнями відбулася в березні. Я показав їм українські народні строї, писанки

та різьбу і дещо розказав про Україну та українців.

Учні дуже цікавилися українськими танцями та співами, тому ми з отцем і створили при школі танцювальну групу, а шкільний хор вивчав українські пісні.

Щотижня я їздив (інколи по два рази в тиждень) до школи і навчав танці. Я був дуже здивований, як скоро ці діти підібрали кроки, і як гарно вони вміли танцювати. За три місяці вони вивчили три народні танки: коломийку, гречаники та гопак. Шкільний хор вивчив: *Гей там на горі, Ой чорна я си чорна, і Мала я мужа*. Учителька співу (негритянка) взяла в мене ноти і дописала свій акомпаньємент. Я лише поміг їй навчити вимовляти слова пісень. Мені не вірилося, що це не українці, коли я їх в перший раз почув.

Мабуть найбільша робота була у приготуванні народніх строїв для цих дванадцятьох танцюристів. Висловлюю сердечне спасибі моїй мамі і сестрі Ірині, які добре виконали цю велику роботу.

В кінці травня ми мали наш перший виступ в школі на річному весняному концерті. Після того ми виступали по різних школах в Детройті. І врешті, 9-го червня, виступили на величавому концерті, в якому взяли участь 39 різних шкіл, репрезентуючи 39 різних національностей. На прохання отця Побуцького, я написав коротко про голод на Україні, і ми роздавали інформації присутнім разом із програмками.

Неукраїнські “українці” добре пописалися на цьому концерті. Довгі оплески присутніх на довго лишаться в моїй пам'яті і в пам'яті учнів.

ВИСТУП ТВОРЧОЇ МОЛОДІ В СІДНЕЇ



Нещодавно в приміщенні Дому Молоді в Сіднеї Австралія відбувся виступ учасників конкурсів молодечої творчості. Нагороджені та відзначені автори читали свої оповідання та нариси, після чого голова Гуртка книголюбів пані Борис піднесла всім гарні букети квітів. Вступне слово про творчість молоді та як треба працювати над собою прочитав голова Літературно-мист. клубу Дм. Нитченко. Численні присутні, які виповни-

ли залю, щедро оплескували кожний виступ молодих авторів. На фото починаючи зліва: Гандзя Берегуляк, Наталка Бей, Марта Смеречук, Аня Денисенко, Дм. Нитченко, Галя Денисенко, Таня Бейлі (Наталку Соловій і Оксану Смеречук не видно). Там же голова клубу повідомив про проголошення нового, 8-го, конкурсу молодечої творчості з терміном надсилання прозових творів до 1-го січня 1985 року.

Наталка БЕЙ

ЗЕРНО ІСНУВАННЯ

Сльоза скотилася і змочила гудзик її вовняного светра. "Мій дорогенький Степане, думала вона, — Як тебе мучать... А за що? За правду... Ти не хочеш, щоб твоє ім'я світилось на сторінках історії. Ти ніколи не хотів бути воїном Третьої світової війни, але волів стати в обороні правди й чести. Мій дорогенький Степане..."

Раптом її очі зустрілися з його очима і знімок ожив. Вона згадала... Сміючись, він її тримав за руку і радість близкала з його обличчя... Яка ж вона була горда за нього, що він дістав другу нагороду в творчому конкурсі англійської газети... Друге місце серед тисячі молодих людей... Незнайомі люди підходили до нього, по здоровляли, говорили, що "майбутність вже забезпечена", а українське оточення з радощів не знало як обдарувати його, та влаштувало баль на честь "їхнього молодого скарбу".

Вона також обсипала його компліментами які зродились від глибокої любові й пошани. Зокрема, пошаною через те, як він тяжко й настирливо працював. Скільки разів, коли вони обое десь

ходили на прогулінку і він діставав приплив надхнення — хапався за перо, і прогулінка пропала...

Пригадала собі, коли вони пішли до національного парку і, простеливши на траві коц, готовувалися до перекуски, як раптом зграя диких качок пролетіла над їхніми головами, викликавши нову ідею для написання твору. Не маючи паперу, він швидко відірвав шматок кори й почав писати гілкою, умочуючи в сік бурякової салати. І так пропав їхній "пікнік". Але вона не сердилась, бо розуміла його велике бажання писати, виливати думки на папір.

Інші хлопці захоплювалися автами, спортом, піднесенням ваги, а він — писанням. Часом просив і її, щоб і вона починала писати, але дівчина завжди відмовлялася, кажучи, як би її писання виглядало блідо проти його талановитих творів. Але він все запевняв її, що кожна людина здібна й може творити. Бо в кожній людині є прихованій твір, тільки треба збудити його і працювати так, щоб він ліг на папір...

А в нього ті твори завжди вдало виходили і, то без великої напруги. Слава до нього приходила так, як мурашки до цукру, і він міг дати простій звичайній речі нове звучання.

Але в кожному його творі з'являлась риска внутрішнього жалю. Це був жаль, що його батьківщина Україна загарбана чужими зажерливими руками, які помалу стискаються й душать природну красу країни, весь народ. "А тепер ті самі криваві руки поволі стискають й душать його самого" — сказала вона, дивлячись на розірваний конверт, "Щоб вас всіх хтось так роздер"... Руки в неї тримали, коли вона витягала той лист і починала читати вголос:

"Дорогенька, найдорожча й найпахучіша моя квіточко! Напевно, можеш уявити, як глибоко ти зворушила мое серце своїм листом. Ти квіточка чистоти, моя лілієчка... Таке невинне сотворіння Божої руки... Я тебе просив, щоб вислала свое фото, бо ти так, як та перлинка, яка зразу не виявляє всієї своєї краси, тільки тоді, коли більше вдивляєшся в неї, все більше та краса виявляється. І, що ти мені вислала? Не фото, а образок Божої Матері, щоб я в цю святу картиночку вдивлявся і просив скорого виходу. А ти знаєш що? Я тебе порівнюю з цим образочком. Ні, це не гріх... Бо я не думаю, що є чистіша, скромніша й добріша дівчина на цьому світі, ніж ти. Чи тут буде ще довго — не знаю, але знаю, що ти все будеш моєю делікатною квіточкою і як ти мені написала, я — твоїм сонцем.

Як тяжко... Ой, як тяжко... Відчиніть двері моєї душі. Дайте мені висловити мої власні сприймання. Дайте сказати правду, дайте бути самим собою: чесним, а не якоюсь несміливо постаттю, що як той кльовн, що штучно сміється чекаючи, щоб хтось вкинув якісь готові накази в рот. І з штучною усмішкою просити свого керівника, щоб подав програму дня: на яку ногу сьогодні ставати, на яку сторону глянути...

Ой, вибач, моя люба... Такі тепер мої думки, мої мрії. Вони всі однакові. Обличчя, як ті скелі, жорсткі, немилосердні. Їхні гострі погляди стежать, пильнують за мною, обмотують мене ланцюгами. Їхній підручник для мого перевиховання незданий: всі їхні сни, уяви розторощені моїм переконанням. Дозволяють мені писати до тебе листи, бо думають, що таким чином пом'якшать мене, зламають... Ніколи! Вони думали, що я для них буду легкою справою, що я, мов плястеліна, з якої можна зробити будь-яку форму... Страшно помилилися, але тяжко їм признатися в цьому. Бо вони все ж таки сподіваються, що я нап'юся їхньої юшки, що ще відмовлюся від самого себе і таким чином, навіть, від тебе... Але не бійся, моя зірочка, тіло дається до рук, але не душа...

Вернуся до твого образочка. Ніби через нього вся кімната стала яснішою. І ніби в мене витворилася ще більша сила не піддаватися. Хоч вони тюремним одягом ховають мою ідентичність та пхають мою філософію в якусь скриню, вони не можуть стерти моєї душі. Ти знаєш, я просто хворий, коли я згадую собі їхній ідеал. Такий фальшивий і штучний. І думають, що я його

прийму; заколують мою віру в землю, топчуть її ногами, щоб вона там загинула. Але ніколи не загине...

Двічі на тиждень виводять мене на подвір'я копати город. Зараз мають вивести. Весняний вітерець обвіє мої щоки й мое волосся так, як обвівав нас обох, коли ми ходили по своїй вільній землі. Так, зараз вітерець зашепотить мені: "Ходи, ходи, хоч на хвилинку відвідати чотири кути світу. О, я забув, ти в полоні... Ти — невільник!..."

Уже дають наказ... Мушу вже кінчати, бо страшно хочу вийти з цієї пригноблюючої квадратової тюремної скрині. І хочу працювати, бо хоч ця праця помалу мене фізично нищить, одначасно вона дає мені змогу доторкнутися до того, в що ми обое віrimo — до рідної землі.

Лишаю тебе, моя зірочка, з поцілунком, з рождженим любов'ю з найглибших глибин серця. Пиши, я вірю, що колись листа отримаю. Головне, вір в недалеке чудесне майбутнє. Нехай вони, скільки хочуть пробують впхнути в мою душу, своє зерно фальшу, та воно в ній ніколи не прийметься...

Цілує, твій Степан"

Вона міцно заплющила мокрі очі.

Наталка Бей, 19 р., студ. університету в Сідней. Була нагороджена в попередньому 6-му конкурсі молодечої творчості.

МОЛОДЬ — МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

Допомагайте молоді морально і матеріально. Одум потребує Вашої помочі!

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2204 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1N4
INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Tel.: 763-5666

НОВЕ ВИДАННЯ

“АНДРІЙ ПЕРВОЗВАНИЙ”

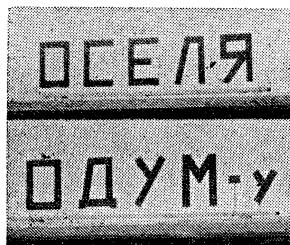
Автор д-р Роман Кухар В-тво Ю. Середяка

У видавництві Ю. Середяка (Буенос Айрес, Аргентина), появилась історична повість під заг. “Андрій Первозваний”. Автором є д-р Роман Кухар — професор університету в Гейс, Кенсас, США. Книжка має 264 стор. Присвячена 1000-річчю хрещення України. В ній описано місійну працю ап. Андрія від Єрусалиму аж до його появи на Київських горах, де він в 1-му ст. н. е. проповідував Христову науку. Повість написана на підставі всіх дотепер доступних джерел — українських і чужинецьких, та є немов би підручником для кожного, хто бажає знати про місійну працю ап. Андрія і початки християнства в Україні, — як жили, працювали й обороняли свою землю наші пра-предки.

Книжка містить теж наукову розвідку про місіонерську працю і mapu місіонерських шляхів ап. Андрія. Є також короткий зміст по-англійські.

Ціна книжки — 12.00 ам. дол. з пересилкою, а в твердій оправі зі золотодруком — 15.00 ам. дол.

Замовлення з належністю слати до:
Julian Serediak, Casilla de Correos 7 (Suc. 7)
1407 Buenos Aires, Argentina

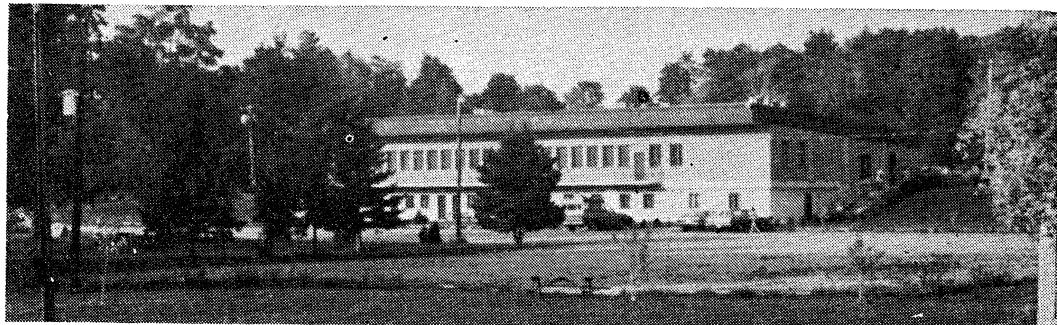


“UKRAINIAN VACATION RESORT INC.
“УКРАЇНА” ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Board of Directors: P. O. Box 1716, Stn. "A", London, Ont., Canada N6A 5H9

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 455-9939 (519) 453-6130



Оселя розташована на окраїні м. Лондону, Онт., Канада, в містечку Дорчестер. На оселі відбуваються Курси Виховників ОДУМ-у, Відпочинково-Виховні Табори Ю-ОДУМ-у, Спортивні Табори ОДУМ-у, Кобзарські Табори ОДУМ-у, одумівські зустрічі, з'їзди, конференції, пікніки та різноманітні імпрези. Заля оселі приміщує 600 осіб і надається на різні українські імпрези з модерним кухонним устаткуванням та смачними українськими стравами. Оселею керує Рада Директорів. Голова — М. Співак. Зацікавлених прошу писати або телефонувати на повищенні подану адресу. При нагоді відвідайте оселю, а ми будемо сердечно вітати Вас.

Інформує І. ДАНИЛЬЧЕНКО — заст. голови та орг. референт

Яр СЛАВУТИЧ

НА РІЗДВО

Матері

Мені приснилась біла палаюча,
Накритий стіл і соняшна кутя,
І понад хатою в лету жар-птиця,
Що ловить зорі й знає майбуття.

Я часто бачу: грає сніговія,
Міцні морози — дуб аж посивів,
А ти стоїш на покутті, як мрія,
Як Божа Мати серед образів.

Сім'я сідає до святого столу,
Де пахне сніп і де п'янить узвар;
З ясної стелі, мов з небес, додолу
Лямпадка ронить сяєво, як жар.

Дзвенить молитва над столом святково,
І на доліві сіно шелестить...
О не забути богоугодне слово,
Що всім ясило благодатну мить!

Мені приснилась біла палаюча,
Накритий стіл і соняшна кутя...
Нехай навіки спомином іскриться
Той добрий час — на все моє життя!

11 січня 1970 р.

Ол. ХАРЧЕНКО

ГЕНЕРАЛ СІНГЛАБ В ТОРОНТО

Товариство Громадян За Реформи Канадської Допомоги Закордонові влаштувало мітінг, що відбувся у суботу першого грудня, 1984-го року, у Гарт Гаузі, при Торонтському університеті. Головну промову на мітінгу виголосив генерал-майор у відставці Джан Сінглаб, колишній головно-командувач американських військових сил у Кореї. Генерал Сінглаб під час своєї блискучої військової кар'єри, що тривала 35 років, починаючи ще за Другої світової війни, отримав 33 медалі.

Попередній американський президент Джіммі Картер мав намір вивести більшість американського війська з Кореї. Генерал Сінглаб висловився проти такого рішення, за що його було призначено на інший пост у Сполучених Штатах. Рік пізніше він пішов у відставку. Тепер ген. Сінглаб, як приватна особа, очолює дві організації: Американську Раду за Свободу в Світі та Світову Антикомуністичну Лігу.

Перед мітінгом у Гарт Гаузі також відбулася прес-конференція, на якій генерал висловив свої думки, щодо відвернення ядерної війни. Ген. Сінглаб сказав: "Я вважаю, що Вільний Світ повинен протиставитися ядерній загрозі. Я часто чую від тих, які пропагують ядерне замороження, що мовляв, ядерна війна неминуча, а тому припинення виробництва ядерної зброї — обов'язкове. Це звичайна фантазія, абсолютнона помилка, бо ми маємо альтернативи ядерній катастрофі. На мій погляд, ядерне замороження призведе до калітуляції Вільного Світу. Однією із альтернатив, які ми маємо, я вважаю оборонну від ракет систему, базовану в космосі, та в якій ядерної зброї не застосовується. Цю систему, що її сконструйовано виключно для оборонних цілей, на підставі існуючої технології, можна застосувати на практиці без жодних нових винаходів. Друга альтернатива для Вільного Світу полягає в тому, щоб розпочати офензиву поширення правди у радянській імперії, правди про радянську соціалістичну дійсність, і при тому наголошувати боротьбу поневолених Москвою народів за своє визволення. А до того поневолені народи ми повинні вважати своїми повноцінними і справжніми союзниками, даючи їм таким чином, надію і заохочення до дальшої боротьби.

Такий підхід до цієї справи створить тяжкі внутрішні ускладнення для радянського режиму, що в свою чергу заставить радянську верхівку турбуватися внутрішньою обороною, замість того, щоб займатися підтримкою діяльністю та організовувати політичні авантюри закордоном. Ми також повинні давати допомогу і заохочення демократичним рухам у радянській імперії, де сьогодні іде затяжна боротьба, бо сто мільйонів осіб заявили, що вони воліють вмерти в боях проти комунізму ніж бути ним поневоленим. В Афганістані Радянський Союз веде війну безпосередньо, тоді як в Африці, тобто в Анголі, Мо-

замбіку та в Етіопії загарбницьку ролю радянських військ виконують кубинці. У південно-східній Азії, в Лаосі, Кампучії і В'єтнамі діють повстанські загони, які змагаються за своє визволення з-під комунізму. У Нікарагуа повстанці ведуть героїчну боротьбу проти комуністичного режиму без жодної допомоги від американського уряду. Американський Конгрес заборонив давати будь-яку допомогу антикомуністичним повстанцям у Центральній Америці, тоді як радянський уряд витрачає мільярди на втримування комуністичних режимів у багатьох країнах, а два мільярди доларів радянський уряд витрачає в Західній Європі на анти-ядерну пропаганду.

Після прес-конференції ген. Сінглаб виголосив промову на мітінгу, в якій докладно з'ясував, що Радянський Союз війни не припиняє, навіть у так званий мирний час, та що Москва хоче підбити увесь світ. Його промову присутні часто переривали гучними сплесками. Мітінг закінчився висвітленням кіно-фільму про анти-комуністичну війну в'єтнамських повстанців.

Виступаючи на канадській телевізійній програмі, ген. Сінглаб сказав, що український народ аж ніяк незадоволений російською окупацією України, як також незадоволені балтійські народи і пальський народ.

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугу
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гюмідіфайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕЛЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно
у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під
назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїж-
джати до наших SIPCO і наповнити авта бен-
зиною.

З ПРАЦІ ОДУМІВСЬКОГО АНСАМБЛЮ БАНДУРИСТІВ ІМ. ГНАТА ХОТКЕВИЧА В ТОРОНТО

Інформативний листок за лютий 1984 р.

2-го червня 1983-го року відбулося закінчення заняття в Юн. ОДУМ-і, в Ансамблі і Школі ім. Тараса Шевченка при нашій катедрі св. Володимира. В цей же час, члени Ансамблю мали свій річний попис. Крім загального виступу, на бандурі заграв в'язанку пісень, наймолодший член нашої Школи, Юрчик Педенко. Інструктор — Наталка Лебединська. Також були відзначені три бандуристки з молодшої групи які показали що вони сумлінно працюють над даним їм репертуаром, а це: Валя Шендел яку прийнято до старшої групи, себто до Ансамблю, і Катя та Олена Кошарні. Всі учасники отримали журнал "Наши виступи" за 1981-83 р.

У праці за 1982-83 р. допомагали: Корець Василь (якому вручено "Релігійні твори" О. Кошиця за його велику допомогу), Дрозд Т., Родак О., Корець О., Лебединська Н. і Ліщина С. Всім їм "дякую".

Подаємо до відома, що члени Ансамблю успішно виступали на:

- Каравані (Павільйон Полтава) — 8 днів в м. червні. Було 27 виступів;
- Українському дні спадщини на Онтаріо Плейс, 21-го серпня. Щоб підготовитись відповідно зорганізовано 4-денний семінар на Сперов Біч Лодж В. Корцем. Виступало 13 осіб;
- Зустрічі ОДУМ-у на оселі Україні, 4-го вересня;
- 85-літньому ювілеї проф. Мих. Мухи, 2-го вересня;
- Історичному дні у Форт Йорк, 25-го вересня;
- Фестивалі "Ось іде Канада", 29-го вересня;
- Святі Зброй, 16-го жовтня. Виступило 25 бандуристів і співаків;
- Соборній поминальний маніфестації під час СКВУ, 4-го грудня на якій було 148 бандуристів. Координатори — В. Родак і В. Китастий.

Ми також пожертвували \$100.00 на громаду св. Володимира і \$100.00 на розбудову оселі "Київ" в Оквіл, Онт.

НАШІ ВИСТУПИ В 1984-ОМУ РОЦІ:

- 15. 01. — Свято ялинки — відпов. були: В. Корець і Н. Лебединська;
- 21. 01. — Свято Державності в Етобіко — грали: О. Родак і О. Корець;
- 4. 02. — Веселі вечериці з танц. анс. "Веснянка" — 25 членів взяли участь
- 11. 03. — Свято Т. Шевченка
- 18. 03. — Жалібне відзначення 20-тиріччя смерті св. п. Ів. Багряного
- 4. 05. — Вечір етнічних журналістів — грала О. Родак

- 11. 05. — Концерт в домі для старших
- 13. 05. — День матері — відпов. була С. Ліщина
- 24. 06. — 80-тиріччя поселення укр. у Торонто і 150-тиріччя міста Торонто — Кен. Наш. Екс. Бендшел
- 5. 06. — Закриття — з участю 35-ти осіб (Школа при ОДУМ-і і СУМ-і)
- .2 09. — ОДУМ-івська зустріч
- 14. 04. 84 — Бандуристи їздили на похорон св. п. Г. Китастого і взяли участь у жалібному відзначенні в 40-ий день його смерти.
- 25-29. 06. — Курс гри на бандурі — 7 осіб взяли участь
- 12-26. 08. — 5-ий Кобзарський табір — 19 наших членів взяли участь

В праці допомагали: Василь Корець (заступник керівника) й інструктори — Оксана Родак, Оля Корець, Наталка Лебединська, Світлана Ліщина й Тарас Родак.

ЗБОРИ КОША С. В. ОДУМ-У КАНАДИ

Дорогі Друзі ОДУМ-івці!

Засідання Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади відбуваються в останній четвер кожного місяця, в одумівській домівці при 404 Бетирст вул., в Торонто, о 7:30 год. вечора.

Присутність нижеподаних членів управи Коша є обов'язкова.

Голова — Василь Тимошенко
1-ий заступник — Віктор Ліщина
2-ий заступник — Таня Гладьо
Секретар — Віра Харченко
Фінансовий референт — Ірина Степова
Референт таборів — Павло Лисик
Референт зв'язків — Наталка Сандул
Референт спорту — Юрій Павлюк
Культурно-освітній реф.
Вільний член — Ігор Лисик
Контрольна комісія — Віктор Педенко

В найближчих місяцях збори будуть:

24-го січня, 28-го лютого, 28-го березня, 25-го квітня.

Всіх зацікавлених ласково запрошуємо.

Г. Р. С. В. ОДУМ-у Канади

ВЕСІЛЛЯ

Довгоочікуваний день для молодят прийшов, а він був гарний погідний. Це було в суботу 1-го вересня ц. р. Як і подобає правдивим християнам, за всими приписами Православної Церкви, Ірина — донька Анастасії і Івана Цвіткових та Володимир — син Ірини і Григорія Куркі повінчались в церкві св. Покрови (Монреаль), яка була заповнена гостями. Вінчав молодять настоятель о. Юрій Бригідир. Надзвичайно гарно співав церковний хор під дир. І. С. Козачка. Церемонія вінчання була особливо урочиста.

Після цього гості (понад 300 осіб) переїхали до розкішної залі де відбувалося весільне прийняття яким дуже вміло, з відповідними жартами керував Віктор Цвітков — брат молодої. Прийняття пройшло дуже гарно. Потім прийшла черга до традиційного дарування. Гості по черзі підходили до молодята, широко поздоровляли з одруженням, бажали найкращих успіхів у спільному житті на багато років та кожний по спроможності щедро обдаровував.

Заграла музика і молодята, потім дружки з дружбами, за ними батьки і нарешті всі пішли до танцю. І так весело бавились до пізньої години в дружній, майже родинній атмосфері. Було дуже приємно щось таке спостерігати.

На другий день молодята виїхали на медовий місяць, а родина та найближчі приятелі зібралися на поправини в залі церкви св. Покрови де згадали і за свою пресу. На заклик п. В. Сойка п. П. Сарнавський перевів збірку яка у висліді дала суму 93.00 дол. які розділили на "Українські Вісти" і "Молоду Україну" — божа молода одумівка.

Молодятам Ірині і Володимирові на многая літа щасливого родинного життя, батькам на втіху, а жертводавцям шире спасиби.

В. С-о

**

Пожертви на пресу склали:

По \$10.00 — Сарнавський Петро, Сойко Василь, Цвітков Іван, Куркі Григорій.



Ірина (Цвітков) і Володимир Куркі

- По \$5.00 — Передерій Ів., Цвітков Вік., Забуга Ом., Козачок Ів., Малиш Ф., Михайлівський Ів., М'ятеліца Ол.
- По \$3.00 — Аксюк А., Мельник В.
- По \$2.00 — Романюк В., Друж В., о. Юрій Бригідир, Камбула І., Мазуркевич А.
- По \$1.00 — Мирошниченко Г., Моспан С.

60-ТИ ЛІТТЯ

В неділю 7-го вересня ц. р., щирі друзі І. Г. Передерія завітали до його гостинної хати щоб особисто привітати його в день 60-ліття з дня народження. Хоч ювілят і сам (вдівець) належно приготувався до зустрічі гостей, бо столи були заставлені різними стравами і напоями. Гості щиро привітали його з побажаннями міцного здоров'я, проспівали на многая літа та належно обдарували.

Іван Гавrilович відомий в Монреалі і поза ним. Він належить до церковного заряду, хорів церковного і світського, гуморист, товариства нумматиків і інших. Відданий працівник в громадському житті. Щоб віддячитись за таке його вшанування

не хотів ніякої збірки, а сам склав пожертву на пресу в сумі 50 дол. З них 25 дол. на "Українські Вісти" і 25 дол. на "Молоду Україну". За таке ставлення йому належить сердечна подяка та побажання в добром здоров'ї і добробуті прожити багато років.

В. С-о

З ЖИТТЯ ОДУМ-У В МІННЕСОТИ

ПОЗДОРОВЛЯЄМО Зіну Полець з вибором на голову Студентського Товариства а Марійку Голуб на секретаря при Міннесотському Університеті.

**

В НЕДІЛЮ, 16 грудня ц. р. в залі парафії Св. Володимира і Ольги в Сейнт Полі Д-р Анатолій Лисий виголосив інформативну доповідь про "Українську Православну Церкву в США в 1984 році.

**

ЧУЄМО, що Оля Товстоп'ят і Олександер Гноєвий є заручені. Весілля буде в грудні ц. р. Після того молодята виїжджають до Каліфорнії. Щасливого подружнього життя та многих літ бажаємо!

**

Українська Православна Школа при парафії св. Михаїла влаштувала Андріївський обід 16 грудня зразу після Служби Божої а о год. 4-й вечора — Миколаївський вечір.

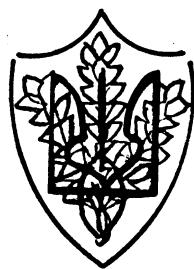
**

ЧУЄМО, що Галія Гайова-Тенісон зі своїм чоловіком відкрили власний бізнес — компанію Компьютер-психологія. Дуже цікава ділянка праці. Бажаємо багато успіхів.

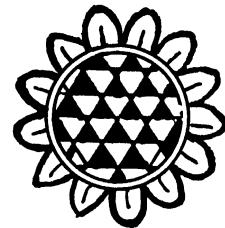
**

ЧУЄМО, що Ліда Татарко почала працювати в Дейтоні, де дісталася дуже відповідальну працю. Бажаємо успіху!

Передплатники розбудовують, а післяплатники руйнують вільну українську пресу, а в тому й "Молоду Україну"!



СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ



Прот. д-р Іван СТУС

РІЗДВО ГОСПОДА НАШОГО ІСУСА ХРИСТА (Уривок)

Свят-Вечір є початком дванадцятиденного Різдяного Свята в Українській Православній Церкві. Коли в Свят-Вечір на небі появиться перша зоря, українські православні родини, після цілоденного строгого посту, засідають за гарно прибрані столи, щоб спожити Святу Вечерю, яка складається, на зразок числа Апостолів Христових, з 12-ти пісних страв. Першою й головною стравою на Свят-Вечір є кутя (варена пшениця з маком, медом і горішками). Опівночі чи вдосвіта починаються в церкві Різдвяні Богослуження з колядами.

Упродовж Різдвяних Свят колядники відвідують з колядою сусідів, знайомих та парфіян.

У Православній Церкві Різдво Христове святкується згідно з Юліанським календарем, 7-го січня кожного року, хоч винятково деякі Православні Церкви (як, наприклад, грецька і румунська), святкують це свято 25-го грудня, згідно з Григоріанським календарем. Різдво 25-го грудня святкує більшість народів у світі.

Різдво Господа нашого Ісуса Христа — це одне з найбільш радісних рокових свят у Православній Церкві.

Різдво Христове точно описане в Св. Письмі євангелістами Матвієм і Лукою.

Передрук з книжки
“Свята Православної Церкви”

Н. ЗАБІЛА

ОЛІВЕЦЬ-МАЛЮВЕЦЬ

Взяла Яся олівець, олівець-малювець. Сіла Яся біля столу, розгорнула папірець.

Треба тут намалювати отаку здорову хату! Вікна. Дах. Димар на нім. З димара — великий дим!

Ось травичка. Ось доріжка. Ось дитинка. Ручки. Ніжки. Ротик. Носик. Голова. І волосся — як трава!

Ось на небі сонце сяє. Довгі промені ясні... А в сторонці, під віконцем, квітнуть квіти запашні.

У дитинки є спідничка, а на ніжках черевички. Ще їй кошика зроби — піде ляля по гриби.

Ліс такий густий, кошлатий, і дерев у нім багато — все ялинки та дубки. Як щітки, стирчать гілки. А під кожним під дубочком два грибочки, три грибочки, ось чотири, ось і п'ять... Вже нема де малювати!

Враз на сонце, як примара, налетіла чорна хмара, чорна-чорна, наче дим...

Ось і блискавка! І грім!

І полився з хмари дощик на грибочки, на дубочки, на ялинку, на хатинку, на малесенку дитинку, на волоссячко, на кошик ллється дощик, дощик, ллється швидко, швидко, швидко!

І нічого вже не видко!

— Що ж ти, Ясю, наробила? Зачорнила весь папір! І проптерла, і прордерла, і пробила аж до дір!..

Яся каже:

— Ай-ай-ай!

Яся каже:

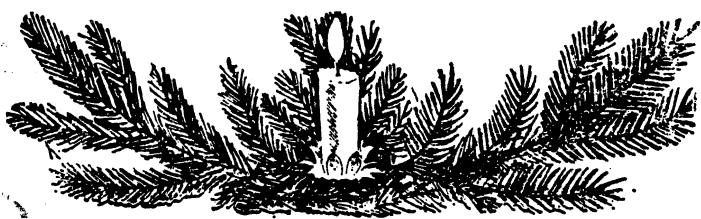
— Це не я! Це такий вже олівець, олівець-малювець!

Б. ВОВК

ЛІНИВА ОЛЕНКА

Прийшла вранці Оленка в дитячий садок.

— Чого це те не причесана? — питає вихователька.



— Бабуня не встигла причесати, — каже
Оленка.
— А черевички чого брудні?
— Дідусь не почистив.
— А гудзика чого біля комірця немає?
— То вже я винна, — сказала Оленка.
Забула нагадати мамі, щоб пришила.

ЗИМА У ВІРШАХ

В теплий край повідлітали
Сірим шнуром журавлі.
Вже грудки позамерзали
На поораній землі.
Перший сніг іде і всюди
Стелить білі килими.
Хазяйнє місяць ГРУДЕНЬ, —
Знов діждались ми зими.

... Здорова будь, зима у білій шубі!
Ти нам також і дорога, і люба,
Як і весна, як літо, і як осінь.
Це ж ти полям постелиш сніжну постіль
І ковдрами із снігу пуховими
Укриєш від морозу всі озимі:
Де взимку буде снігу з головою —
Улітку вродить урожай горою!

І так же само, як весна і літо,
Ти вмієш, зимо, радувати діток.
Отож вночі, не гаючи й хвилинки,
Ти в лісі працювала, де ялинки:
Вбирала в срібло їхні віти пишні.
І ось тепер у лісовім затиші,
Де в сріблих шатах височать ялинки,
У вальсі закружлялися сніжинки.

Відробив своє і ГРУДЕНЬ —
Перший місяць зимовий.
І щасливі наші люди
Увійшли у рік Новий!
Ще ялинки у прикрасах
Звеселяють кожний дім.
Ну, а ми у двір тим часом
На прогулінку ходім.

М. П.

Вийшла з хати Ната.
А довкола — вата.
Ніжна, біла-біла,
Все подвір'я вкрила.
Вирішила Ната:
— Тут її багато,
Наберу в хустинку,
Приберу ялинку.
Та лише вата біла
На ялинку сіла,
Як росою стала,
На прикраси впала.
Засміявся братик:
— Ти ж, мала, не вати
Принесла, а снігу.
— Ой, впаду від сміху!

М. Ч.

...

А що? І я спочину на хвилинку.
Сама собі запалюю ялинку.
Ліхтарики нехай замерехтять,
сніжиночки нехай собі летять.
І про життя спитаю у зозульки.
Вона мовчить, обкльовує бурульки.
Над нею висить шишечка кедрова.
Життя складне, зозулька паперова.
І поживу в малесенькій хатинці,
що так притульно висить на ялинці,
де заглядає в зоряні віконця.
Кіт у чоботях з вусами гасконця.
І там ніхто мене вже не дістане,
і срібен дощик йти не перестане.
І знову тихо погашу ялинку...
А що, і я спочила на хвилинку.

Л. К.

...

Побажаймо ж добрим людям,
Щоб щасливо всі жили
І щоб був по всіх усюдах
Мир і спокій на землі.

Н. З.

Віршами Марії Познанської "Знов діждались ми зими", Марії Чепурної "Ната і вата", Ліни Костенко "Сама собі запалюю ялинку" і Наталя Забілой

ВІТАЄМО ВАС
ДОРОГІ ЧИТАЧІ СТОРІНКИ ЮНОГО ОДУМ-У
З НАСТУПАЮЧИМ СВЯТОМ РІЗДВА ХРИСТОВОГО. БАЖАЄМО ВАМ ТАКОЖ ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ.



ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Дорогий пане Л. Ліщина!

Прочитав у дорогому твоєму серцю журналі "Молода Україна", за жовтень 1984 р., вірш Світлани Кузьменко — НА ЧЕСТЬ МОІХ НЕ ПРИЗНАНИХ СВЯТИХ.

Вірш цей зворушує не лише своєю поетичностю, а й відвагою порушити нерушимі канони, які вже давно викликають деякі сумніви та мучать сумління тих людей, які мають відвагу вільно мислити, як мислить Світлана:

"...Мої святі лягли в сибірську землю,
Святили кров'ю соловецький сніг.
Мої святі — герої безімени
З усіх правдиво пройдених доріг..."

**

Конкурс творчості молодих авторів повернув мене думкою до моїх студентських років. Ми теж колись змагалися в конкурсі нашої молодечої творчості, лише ми ніколи не змагалися за якісь грошові премії, що в нашому розумінні було б для нас навіть принижуючим. Найбільшим стимулом та заохотою до творчості були для нас слова оцінки наших жюрі, професорів-літературознавців, а особливо слово когось із письменників чи поетів, що теж бувало. І от, пригадавши це, я собі подумав: і чому б, справді, не поцікавитись творчістю молодих авторів комусь із наших відомих письменників чи поетів і сказати своє слово оцінки-похвали, а може навіть і якоїсь поради? Адже для того, хто справді має талант до мистецтва ті 30 чи 50 доларів є ніщо в порівнянні з цінною порадою та заохотою когось авторитетного.

Щастя Вам, Боже!

Шануючий Вас,
Т. Хохітва

Шановна редакція!

Я Швець Полікарп передплатник "Молодої України". Я люблю читати цей журнал. Цікавлюсь всім тим що в нім написано.

П. Швець
Ст. Томас, Онт.
1 жовтня 1984 р.



КРЕДИТОВА СПІЛКА "СОЮЗ" — ПОВНІСТЮ ДО ВАШІХ ПОСЛУГ

Зaproшуємо Вас познайомитись із нашими фінансовими послугами і вибрати одну з них яка буде найбільше вигідна Вам. Чекові конта, ощадничі конта, Р.Р. С.П., Р.Г.О.С.П. (на закуп першої хати), різні позики, грошеві перекази, чеки для подорожуючих, і багато більше. Ваша Кредитова Спілка має великий вибір фінансових послуг щоб задоволити Вашу потребу. Розрахуйте на нас із повним довір'ям на позики із найнижчими відсотками і дорадчу обслугу. Ми є Кредитова Спілка "СОЮЗ" яка є повністю до Ваших послуг. Звертайтесь до нас за всіма Вашими фінансовими потребами.

2299 Bloor St. West

Tel. 763-5575

406 Bathurst St.

Tel. 363-3994

12 noon-5:00 pm	Понеділок	9:30 am-6:00 pm
10:00 am-5:00 pm	Вівторок	9:30 am-6:00 pm
10:00 am-5:00 pm	Середа	9:30 am-6:00 pm
10:00 am-5:00 pm	Четвер	9:30 am-8:00 pm
10:00 am-7:00 pm	П'ятниця	9:30 am-8:00 pm
9:00 am-3:00 pm	Субота	9:00 am-3:00 pm





Хлоп'яча відбиванкова дружина що виграла перше місце і тим самим чашу під час зустрічі ОДУМ-у.
Зліва: Павло Лисик, д-р Юрій Павлюк — референт спорту, Юрій Швець, Ігор Н., Іван Гайовий, Антон
Лисик і Тарас Ліщина.

Торонто, 1 вересня 1984 р.
Фото Марійки Критюк

УКРАЇНСЬКИЙ БРАТСЬКИЙ СОЮЗ БРАТСЬКА ЗАПОМОГОВО - ОБЕЗПЕЧЕНЕВА ОРГАНІЗАЦІЯ В АМЕРИЦІ І КАНАДІ

що нараховує понад 24 тисячі членів і понад \$9,500.000.00
членського майна.

Український Братський Союз має добірні найновішого типу поліси обезлечення на дожиття і на посмертне для старших і дітей членів.
Помагає бідним, хворим і нездібним до праці членам. Помагає своєму українському народові морально і матеріально в його стремлінні визволитися з чужого поневолення і здобути самостійну, соборну, демократичну Україну. Помагає матеріально освітньо-культурним, видавничим, церковним та спортивним справам. Помагає матеріально незаможним, здібним в науці, українським студентам у вищих школах. Видає свій, демократичного напрямку часопис-тижневик "Народня Воля" українською і англійською мовами та англомовний журнал для молоді "Форум". Для вигоди своїх членів і всіх українців провадить літню вакаційну оселю "Верховина" з мальовничим розкішним парком, модерно устаткованими кімнатами, купанням у власному природньому озері та купальному басейні, спортом і культурною розвагою в Кетскільських Горах в Глей Спей, Н. Й.

Головний осідок УБСоюзу:

440 WYOMING AVENUE, SCRANTON, PA., U. S. A.

Телефони: 342-0937 або 347-5649

• M. NAWROTCH
INDIAN ROAD CR.
RONTO, ONT.
P 2E8

340

Ціна 1.25 дол.
в США і Канаді

MOLODA UKRAINA

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

**ARMADALE
MEAT PRODUCTS LTD.**

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

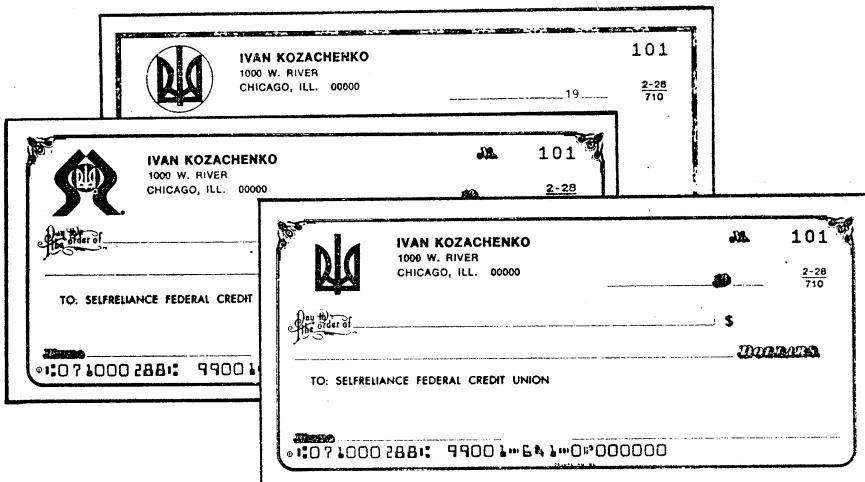
В ТОРОНТО І ОКОЛИЦІ

Крамниця при вул. Блюр коло Джейн
Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor Street West
Toronto Ontario, M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

"УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ"



УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТОВИХ
КООПЕРАТИВАХ.

КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА є КРАЩІ
ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.

- Трансакції є безкоштовні
- Не вимагаємо мінімального сальда на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт конті
- Заробляють дивіденду
- Дрефти мають копії

"С А М О П О М І Ч"

2351 W. Chicago Ave. Chicago, Ill. 60622 Tel.: (312) 489-0520

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА